Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν Ἑλλήνων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἓν Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν ἓν οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42 παρὰ τὸ Παρθενεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος | *Ἀθῆναι, 18 Ἀπριλίου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 20*

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καθισμένος στὴν πρύμνη, σ' ἕνα πάγκο τοῦ κάσσαρου, εἶχ' ἕν' ἀστεῖο ὕφος ὑποταγῆς, ποὺ ἔκανε τὸν καπετάν-Ἀντιφὲρ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ.

— Ἔ, μαουνιέρη! τί χαμπάρια;

— Καλὰ ὡς ἐδῶ.

— Νί... παρακάτω ὅμως νὰ ἰδοῦμε Γιατὶ μὴ νομίσῃς πὼς θἀκτοπλοοῦμε πάντα καὶ θὰ σοῦ φαίνεται πὼς εἶσαι στὸ Ράνσῃ μὲ τὴν «Ὡραία Ἀμαλία»!.. Ἔ, θὰ βγοῦμε μιὰ φορὰ καὶ στὸν ὠκεανό.

— Λὲς νὰ μὲ πειράξῃ;...

— Ὄχι, θὰ σἀφήσῃ! Ἔ, καὶ νἄξερες τί θὰ τραδήξῃς, κακόμοιρε! Οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο σου δὲν θἄθελα νὰ εἶμαι!

Ὡραῖα ἡσύχαζε τοὺς φ'λους του ὁ καπετάν-Ἀντιφὲρ! Ὁ Ζυχὲλ ὅμως τοῦ ἔλεγε:

— Μὴν ἀκοῦτε, κύριε Τρεγκομαίν. Ὁ θεῖος μου εἶναι λίγο ὑπερβολικός.

— Λίγο; ἀπαντοῦσε ὁ Τρεγκομαίν. Θὰ προτιμοῦσα, σ' αὐτὴ τὴν περίσταση, νὰ ἦταν πολύ.

Τὸ βράδυ, ὁ «Στήρσμαν» εἶχε περάσει καὶ τὶς τελευταῖες ἀκτὲς τῆς Βρετάνης κι' εἶχε μπεῖ στὸ κανάλι τοῦ Φούρ. Μὰ κι' ἐδῶ, χάρη στὰ ὀφώματα τοῦ Οὐεσσάν ποὺ τὴν ἐκάλυπταν, ἡ θάλασσα δὲν ἦταν τόσο κακή. Κατὰ τὶς ἐννέα, οἱ ἐπιβάτες πῆγαν νὰ πλαγιάσουν, ἀφίνοντας τὸ βαπόρι νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ νύχτα τὸ ταξίδι του, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι Σαίν-Ματιὲ (Ἁγίου Ματθαίου) ὡς τὸ Ἰρουάζ.

Ὁ «μαουνιέρης» εἶδε στὸν ὕπνο του πὼς ἡ θάλασσα τὸν εἶχε πειράξει φοβερά. Εὐτυχῶς ἦταν μόνο ὄνειρο. Καὶ τὸ πρωῒ ἂν καὶ τὸ καράβι χόρευε γιὰ καλὰ πάνω στὰ κύματα, δὲν ἐδίστασε νἀνεβῇ στὸ κατάστρωμα. Ἀφοῦ ἡ μοῖρα τοῦ ἔγραφε νὰ τελειώσῃ τὸ στάδιό του μ' ἕνα ταξίδι στὸν ὠκεανό, ἤθελε τουλάχιστο νὰ τὸ βλέπῃ μὲ τὰ μάτια του γιὰ νὰ τὸ θυμᾶται...

Νά τος κιόλα! Πατεῖ στὰ τελευταῖα σκαλιὰ τοῦ κουμπουνιοῦ καὶ ξεπροβάλλει ὡς τὴ μέση. Καὶ ποιὸν βλέπει ξαπλωμένο σ' ἕνα πάγκο, χλωμό, κίτρινο, νὰ ξερνοβολᾷ σὰν μαστέλο ποὺ τἀδειάζουν;

Τὸν καπετάν-Ἀντιφὲρ τὸν ἴδιο! Τὸν Πέτρο-Σερβὰν Μαλὸ Ἀντιφέρ, τὸν ἀτρόμητο θαλασσοπόρο! Καὶ τί βλαστήμιες, ναυτικὲς καὶ στεριανές, ποὺ ἔβγαζε ὕστερ' ἀπὸ κάθε γλοῦ γλοῦ! καὶ τί φούρκα ποὺ τὸν ἔπιασε ὅταν γύριοε μιὰ στιγμὴ κι' εἶδε τὸ φίλο του, τὸν πρώην μαουνιέρη, τὸν ποταμίσιο, νὰ χαμογελᾷ γαλήνιος, ἀτάραχος, ροδοκόκκινος, σὰ νὰ βρισκόταν, ὄχι σὲ πλοῖο ποὺ περνοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα τὴν τρικυμισμένη θάλασσα τῆς Βουλώνης πρὸς τὸ Φολκεστόν, ἀλλὰ στὸ σπίτι του, στὴν κάμαρά του!

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! φώναξε. Ἰδές, γιὰ νὰ μὴν πατήσω τὸ πόδι μου σὲ καράβι, δέκα χρόνια τώρα... ἐγώ, ὁ καπετάν-Ἀντιφέρ, κατάντησα νὰ μὲ πιάνῃ ἡ θάλασσα χειρότερα κι' ἀπὸ ἕνα μαουνιέρη τοῦ Ράνσῃ!

— Τί χειρότερα; ἐμένα δὲν μὲ πιάνει καθόλου!

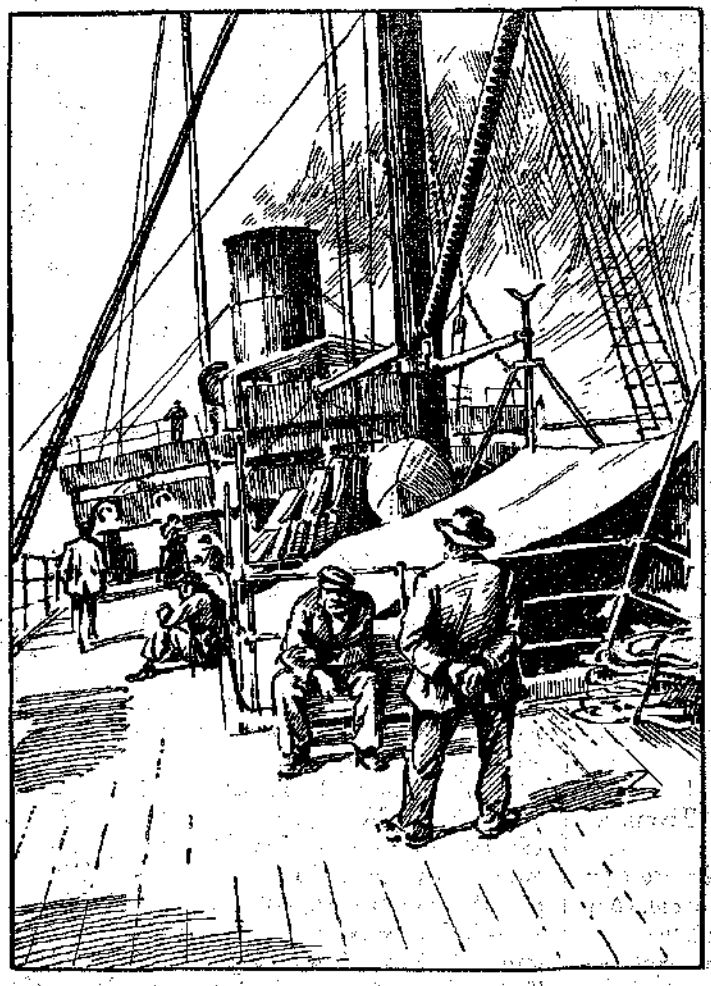

«Ὁ Ζίλδας, καθισμένος σ' ἕνα πάγκο, εἶχ' ἕνα ἀστεῖο ὕφος ὑποταγῆς...» (Σελ. 229, στ. α').

— Καὶ γιατί, γιατὶ νὰ μὴ σὲ πιάνῃ σένα ;

— Ξέρω κι' ἐγώ ; Δὲ μὲ πιάνει !

— Κι' ἰδές τον χρῶμα ! ἰδές τον φρεσκάδα ! Σὰν τὸ τραντάφυλλο !

— Μοῦ κακοφαίνεται πολὺ ἂν αὐτὸ σὲ πειράζῃ. Μὰ τί νὰ σοῦ κάμω ; Μπορῶ νὰ χλωμιάσω ἐπειδὴ τὸ θέλεις ;

Εὐτυχῶς, ἡ ναυτία τοῦ καπετὰν-Ἀντιφὲρ ἦταν παροδική. Πρὶν πεσάσῃ ὁ «Στήρσμαν» τὸ ἀκρωτήρι Ὀρτεγκάλ, στὸ νοτιοδυτικὸ ἄκρο τῆς Ἱσπανίας, κι' ἐνῶ ἔπλεε ἀκόμα στὸν κόλπο τῆς Γασκώνης, ὁ Μαλουίνος ξαναβρῆκε τὸ ναυτικό του πόδι καὶ στομάχι. Τοῦ εἶχε συμβεῖ ὅ,τι σὲ πολλοὺς θαλασσινοὺς συμβαίνει ὅταν κάμουν πολὺν καιρὸ νὰ ταξιδέψουν. Καὶ τώρα δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ ζηλεύῃ τὴν ἀντοχὴ τοῦ Ζίλδα καὶ νὰ φουρκίζεται, ὅπως πρωτύτερα ποὺ τὸν ἔδλεπε νὰ χαμογελᾷ, ἐνῷ αὐτὸς κινδύνευε νὰ βγάλῃ καὶ τὰ σωθικά του.

Τὴ νύχτα, ἀνάμεσα Κορόνιας καὶ Φερόλ, εἶχε μεγάλη τρικυμία. Ὁ πλοίαρχος Σὶπ ἤθελε νὰ σταθῇ κάπου ὥς νὰ κοπάσῃ· καὶ θὰ τὸ ἔκανε, ἂν ὁ Ἀντιφὲρ δὲν τὸν συμβούλευε νὰ τὴν ἀψηφήσῃ. Ἔπρεπε νὰ φτάσουν στὸ Σουὲζ ἐγκαίρως γιὰ νὰ πάρουν τὸ βαπόρι ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸν Περσικὸ κόλπο μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Ἔτσι ὁ «Στήρσμαν» ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι του χωρὶς νὰ σταθῇ πουθενά.

Ἄφησε δεξιά του τὸν ὅρμο Βίγκο, ἔπειτα τὶς γραφικὲς ἀκτὲς τῆς Πορτογαλίας. Καὶ τὸ πρωΐ, ἀριστερά, φάνηκαν οἱ Μπερλίγκες, κάτι νησάκια ποὺ θὰ ἔλεγες πῶς ἡ θεία Πρόνοια τὰ ἔβαλε ἐκεῖ ξεπίτηδες, γιὰ νὰ βαστοῦν τοὺς φάρους ποὺ δείχνουν στοὺς ταξιδιῶτες τοῦ ὠκεανοῦ πῶς πλησιάζουν σὲ ἤπειρο.

Ὁ καπετὰν-Ἀντιφέρ, ποὺ εἶχε ξαναγίνει ἐκεῖνος ποὺ ἦταν, συχνὰ μιλοῦσε μὲ τοὺς δικούς του γιὰ τὴν «ἐπόθεσή» τους, γιὰ τὸ παράδοξο ταξίδι τους καὶ γιὰ τὸ βέβαιο ἀποτέλεσμά του. Σουλατσάριζε στὸ κατάστρωμα, κρίταζε τὸν ὁρίζοντα, καὶ ποτὲ δὲν ξεχνοῦσε νὰ πειράζῃ τὸν Ζίλδα, ποὺ τὸν ἔβλεπε πάντα καλά.

—Ἐ! πῶς σοῦ φαίνεται ὁ ὠκεανός ; τὸν ρωτοῦσε.

— Πολὺ νερό, φίλε μου !

— Πιὸ πολὺ παρὰ στὸ Ρένση, ἀλήθεια ;

— Πολὺ πιὸ πολύ ! Ὡστόσο ἔχει κι' ὁ ποταμὸς τὸ θέλγητρό του. Δὲν πρέπει νὰ τὸν περιφρονῇς...

— Δὲν περιφρονῶ τίποτα καὶ κανένα. Μὰ ὅσο ἀξίζει τὸ νησάκι μου, δὲν ἀξίζει ὁ κόσμος ὅλος !

Καὶ γυρίζοντας στὸν Ζυχέλ, τὸν ρωτοῦσε :

— Κοιτάζεις καθεμέρα τὸ χρονόμετρό σου ;

— Βεβαιότατα, θεῖε μου! Καὶ σπάνια εἶδα τελειότερο ὄργανο.

— Κι' ὁ ἐξάντας σού ;

— Λαμπρὸς κι' αὐτός, σὰν τὸ χρονόμετρο.

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Μοῦ κόστισαν τόσο !..

— Δὲν πειράζει, ἀφοῦ θὰ σοῦ δώσουν ἑκατὸ ἑκατομμύρια ...

— Καλὰ λές, μαουνιέρη !

Ἀλήθεια, καὶ τὰ δυὸ ὄργανα ἦταν τέλεια. Καὶ μ' αὐτὰ ὁ Ζυχέλ, ἐπίσης τέλειος στὴν τέχνη του, θὰ μποροῦσε νὰ ποσοδιορίσῃ τὴ θέση τοῦ νησιοῦ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀκρίβεια.

Συχνὰ μιλοῦσαν καὶ γιὰ τὸν Μπὲν-Ὀμάρ, τὸν περίφημο «ἐκτελεστὴ τῆς διαθήκης». Καὶ μιὰ μέρα ὁ Ἀντιφὲρ εἶπε στὸν ἀνιψιό του :

— Δὲν μοῦ γεμίζει τὸ μάτι αὐτὸς ὁ κύριος Μπὲν-Ὀμάρ. Πρέπει νὰ τὸν ἐπιτηροῦμε καλά.

— Μὰ θὰ τὸν βροῦμε ἄραγε στὸ Σουέζ ; ἔκαμε ὁ Ζίλδας.

— Τί λὲς ἐκεῖ ! φώναξε ὁ Ἀντιφέρ. Ἑβδομάδες, μῆνες ὁλάκερους θὰ μᾶς περίμενε. Μήπως ὁ κατεργάρης δὲν ἦρθε στὸ Σαὶν - Μαλό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μοῦ κλέψῃ τὸ πλάτος μου ;

— Θὰ τὸν ἐπιτηροῦμε, θεῖε μου, ἔννοια σας, εἶπε ὁ Ζυχέλ. Δὲν μοῦ φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος, οὔτε ὁ γραμματικός του, ἐκεῖνος ὁ Ναζίμ..

—Ἔτσι λέω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Ζίλδας. Ὁ Ναζὶμ μάλιστα δὲν μοιάζει καθόλου γιὰ γραμματικὸς συμβολαιογράφου !

— Καὶ μένα δὲν μοῦ φαίνεται πολύ. Ἂς εἶναι, στὴν Αἴγυπτο οἱ γραμματικοὶ μπορεῖ νὰ μοιάζουν μὲ μπέηδες καὶ μὲ πασάδες. Τὸ κακὸ εἶναι ποὺ δὲν ξέρει γαλλικὰ ἀλλοιώτικα θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν ψαρέψουμε.

— Δύσκολο, θεῖε μου. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι πονηροί. Πρέπει ὅμως νὰ συλλογιζόμαστε κι' ἐχεῖνον τὸ Σαούκ.

— Ποιὸ Σαούκ ;

— Τὸ γιὸ τοῦ Μουράτ, τὸν ξάδερφο τοῦ Καμὺλκ-πασᾶ, ποὺ ἀποκληρώθηκε γι' ἀγάπη σου.

— Δὲ βαρυέσαι ! Τί μπορεῖ νὰ κάμῃ αὐτός ; Ἂς πάρῃ τὰ μοῦτρα του καὶ τοῦ δείχνω. Ἂν εἶναι καὶ πασάς, ἐγὼ τοῦ κόβω τὴν ἀλογουρά. Ἡ διαθήκη εἶναι καθαρή.

— Τὸν συμβολαιογράφο ὅμως δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ξεφορτωθῇς, εἶπε ὁ Ζίλδας. Ἔχει δικαίωμα καὶ χρέος νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ ὥς τὸ νησί.

—Ὦς τὸ νησί μου, μαουνιέρη !

—Ἔστω, τὸ νησί σου. Ἡ διαθήκη τὸ λέει καθαρά. Κι' ἐπειδὴ ἔχει νὰ πάρῃ γιὰ τὸν κόπο του ἕνα τοῖς ἑκατό, δηλαδὴ ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα...

—Ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω ἕνα ἑκατομμύριο κλωτσιὲς ἐκεῖ ποὺ ξέρεις ! συμπλήρωσε ὁ Ἀντιφέρ, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὴν ὑπέρογκη αὐτὴ ἀμοιβὴ ποὺ ὥριζε ἡ διαθήκη γιὰ τὸν συμβολαιογράφο.

Ἡ συνομιλία κόπηκε ἀπὸ δυνατὰ σφυρίγματα. Ὁ «Στήρσμαν» περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τοῦ Ἁγίου Βικεντίου, κι' ὁ πλοίαρχος Σὶπ χαιρετοῦσε τὸ μοναστήρι ποὺ βρισκόταν ἀπάνω σ' ἕνα βράχο. Μερικοὶ καλόγεροι βγῆκαν στὸ ζιαμπὰ κι' εὐλόγησαν τὸ πλοῖο, ποὺ ἀπὸ ἐκεῖ ἔστριψε νοτιανατολικά.

Τὴ νύχτα εἶδαν ἀπὸ μακριὰ τοὺς φάρους τοῦ Κάδιζ καὶ προσπέρασαν τὸν ὅρμο τοῦ Τραφαλγάρ. Τὰ χαράματα, ἀφοῦ εἶδαν μεσημβρινὰ τὸ φάρο τοῦ ἀκρωτηριοῦ Σπάρτελ, πέρασαν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τοὺς θαυμάσιους λόφους τῆς Ταγγέρης, στολισμένους μὲ κομψὲς βίλλες ἀνάμεσα σὲ πρασινάδες, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὶς κλιμακωτὲς πλαγιὲς πίσω ἀπ' τὴν Ταρίφα, καὶ μπῆκαν στὸν πορθμὸ τοῦ Γιβραλτάρ. Τώρα τὸ ἀτμόπλοιο, βοηθούμενο ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς Μεσογείου, ἔτρεχε γρήγορα πρὸς τὶς μαροκινὲς ἀκτές. Ἔβαλε πλώρη πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, κι' ὕστερ' ἀπὸ εἰκοσιτέσσερις ὧρες ἄφινε πίσω του τὸ νησὶ Ἀλμποράν.

Οἱ ταξιδιῶτες μας ἀπολαμβάνουν τὸ γραφικὸ πανόραμα τῆς ἀφρικανικῆς ἀκτῆς—τὰ ὡραῖα βουνὰ στὸ βάθος, τὰ ἰδιότροπα ἀκρογιάλια καὶ τὶς παράλιες πόλεις ποὺ προβάλλουν ἀπρόοπτα πίσω ἀπ' τὰ ὑψώματα, πλαισιωμένες ἀπὸ ζωηρὲς πρασινάδες. Νὰ τὸ Ὀράν μὲ τὸ κάστρο του πάνω σ' ἕναν ψηλὸ κῶνο, νὰ καὶ τὸ Ἀλγέρι, χτισμένο ἀμφιθεατρικά, νὰ ἡ Στόρα μέσα στοὺς μεγαλόπρεπους βράχους της, κι' ἡ Φιλιππούπολη, κι' ἡ Μπόνα. . . Τί ἐντύπωση νάκανε στὸ φίλο μας Ζίλδα τὸ πρωτογνώριστο θέαμα ; Μήπως τοῦ θύμιζε τὸ Ρένση ἀνάμεσα Ντινὰρ καὶ Ντινάν ; Πολὺ πιθανό. Τὸ βέβαιο εἶναι πῶς κοίταζε σιωπηλὸς καὶ συγκινημένος.

Σὲ λίγο, μακραίνοντας ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Τύνιδος, ὁ «Στήρσμαν» διευθύνθηκε πρὸς τὸ ἀκρωτήρι Μπόν. Τὸ δειλινὸ τῆς 5 τοῦ Μάρτη τὰ ὑψώματα τῆς Καρθαγένης διαγράφηκαν μιὰ στιγμὴ στὸν καθαρὸ οὐρανό. Καὶ τὴ νύχτα, ἀφοῦ πέρασε τὸ ἀκρωτήρι, τὸ πλοῖο αὐλάκωνε τὸ ἀνατολικὸ ἐκεῖνο μέρος τοῦ Μεσογείου

ποὺ προχωρεῖ ὥς τὶς Σκάλες τῆς Ἀνατολῆς.

Ὅταν πέρασαν ἀπὸ τὸ νησὶ Παντελλάρια, ποὺ τὸ βουνό του εἶναι ἠφαίστειο αὐυσμένο—ὅπως πολλῶν ἄλλων νησιῶν σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη—ὁ Ζυχὲλ ἔκαμε τὴν παρατήρηση :

— Τί καλὰ ποὺ ὁ Καμύλκ-πασὰς δὲν ἐδιάλεξε γιὰ νὰ θάψῃ τὸ θησαυρό του κανέν' ἀπ' αὐτὰ τὰ νησιά, πού, σὰν ἠφαιστειογενῆ, κινδυνεύουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ βουλιάξουν !

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

C'est à notre mère que se rattachent
les plus doux souvenirs de notre enfance.

Ἕνα μαγιάτικο πρωΐ, μπῆκε ἡ μητέρα μου στὴν κάμαρά μου, μαζὶ μὲ μιὰ ἀχτίδα λαμπερὴ καὶ ἕνα μπουκέτο ρὸζ ὀκκίνθους. Βρισκόμουν στὴν ἀνάρρωση ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀρρώστεια, καὶ μὲ εἶχαν καταδικάσει νὰ εἶμαι στὸ κρεβάτι γιὰ νὰ ἔχω ζεστασιά. Μάντευα ἀπὸ τὶς ἀχτίδες ποὺ διαπερνοῦσαν τὰ κλειστὰ παράθυρά μου, τὴ λαμπρότητα τοῦ ἥλιου καὶ τοῦ ἀέρα καὶ στενοχωριόμουν ἀνάμεσα στὶς κουρτίνες τοῦ ζεστοῦ κρεβατιοῦ μου. Ἤθελα νὰ σηκωθῶ, νὰ βγῶ, ἤθελα πρὸ πάντων νὰ ἰδῶ τὴ μητέρα μου, τὴ μητέρα μου μὲ κάθε τρόπο. . .

Ἡ πόρτα ἄνοιξε, καὶ χαμογελαστὴ μπῆκε μέσα. Ὦ ! τὴν ξαναβλέπω καλὰ ἀκόμη, ὅπως ἐφάνηκε ἐκεῖ στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, φέρνοντας μαζύ της λίγο ἥλιο καὶ ἐξοχικὸ ἀέρα. Ἐναθυμᾶμαι ὅλα, τὴν ἔκφραση τοῦ βλέμματός της σὰ συνάντησε τὸ δικό μου, τὴν ἔκφραση τῆς φωνῆς της, ἀκόμη καὶ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀγαπημένης μου τουαλέττας της ποὺ θὰ φαινόταν τόσο περίεργη καὶ κωμικὴ σήμερα.

Ἔρχόταν ἀπὸ πρωΐνὰ ψώνια στὴν πόλη. Μύριζε ἥλιο καὶ καλοκαίρι, ποὺ τὰ ἔφερε ἀπ' ἔξω.

Τὸ πρόσωπό της, τὸ πρωΐνὸ αὐτό, ἀνάμεσα στὸ μεγάλο ἀνάγυρτο καπέλο της, εἶναι ἀκόμη τέλεια ζωντανὸ στὰ μάτια μου. Μὲ τὸ μπουκέτο τῶν ρὸζ ὀκκίνθων, μοῦ ἔφερνε ἕνα βαζάκι γιὰ νερό, καὶ μιὰ μικρὴ κουκλίστικη λεκάνη, τέλεια μικρογραφία ἐκείνων ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ χωρικοὶ στὰ χωριά.

Ἔσκυψε στὸ κρεβάτι μου γιὰ νὰ μὲ φιλήσῃ, καὶ τότε δὲν εἶχα πιὰ ἐπιθυμία γιὰ τίποτα, οὔτε νὰ κλάψω, οὔτε νὰ σηκωθῶ, οὔτε νὰ βγῶ. Ἦταν ἐκεῖ, κι' αὐτὸ μοῦ ἀρκοῦσε. Ἤμουν ἀπόλυτα παρηγορημένος, ἥσυχος, ἀλλαγμένος ἀπὸ τὴ σωτήρια καὶ εὐεργετικὴ παρουσία της.

Pierre Loti ΜΥΡΡΑ ΑΣΟΗ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.—Στὸ καλό ! Καλὴ ἀντάμωση !

— Ξέρεις ὅμως, Λουδοβῖκε, τοῦ εἶπα· ὁ θειός μου λέει πὼς εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ κυνηγάῃ κανένας τίγρεις.

— Μπά, δὲ μὲ νοιάζει ! ἔκαμε ὁ Λουδοβῖκος.

Καὶ πῆρε ἕνα ὕφος τόσο παλληκαρίσιο, ποὺ σοῦ ἔκανε χαρὰ νὰ τὸν βλέπῃς.

— Μὰ εἶναι πολὺ μακριά, Λουδοβικάκη μου, ἡ χώρα τῶν τίγρεων. Ὁ θεῖος μου ἔκαμε ὀχτὼ μῆνες γιὰ νὰ πάῃ καὶ νὰ γυρίσῃ.

— *Μπά ! δὲ μὲ νοιάζει !* ξανάπε ὁ Λουδοβῖκος.

—Ἔπειτα, δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς μὲ τὰ ροῦχα ποὺ φορεῖς. Ἐκεῖ κάνει πολλὴ ζέστη. Πρέπει νἄχῃς κάσκα καὶ λινὴ φορεσιά, ἄσπρα ὅλα. Κι' εἶναι δύσκολο νὰ σοῦ κάμω.

Ὡστόσο μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα.: Παρακάλεσα τὴ ντατά μου νὰ ράψῃ μιὰ κυνηγετικὴ φορεσιὰ γιὰ τὸ Λουδοβῖκο.

— Δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο γιὰ σένα, τῆς εἶπα. Καὶ μόνο γιὰ μιὰ φορά. Δὲν θὰ πηγαίνῃ καθεμέρα νὰ κυνηγάῃ τίγρεις !

Πραγματικῶς, ἡ ντατὰ τοῦ ἔκαμε ἀμέσως μιὰ μπλούζα κι' ἕνα παν-

ταλόνι. Τὸ πανταλόνι εἶναι λιγάκι στενὸ κι' ὁ Λουδοβῖκος δὲν μπορεῖ μ' αὐτὸ νὰ κάθεται, μὰ δὲν πειράζει : ὅταν κυνηγάῃ κανένας, τὸ περισσότερο μένει ὀρθός.

Τἀπόγευμα ποὺ βγήκαμε ἔξω, παρακάλεσα τὴ μαμμὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ μιὰ μικρὴ ἄσπρη κάσκα. Καὶ νὰ ὁ Λουδοβῖκος ἕτοιμος. Ἡ κάσκα τοῦ κρύβει ὁλωσδιόλου τὴν τρύπα τοῦ κεφαλιοῦ του καὶ τοῦ πάει ὡραῖα.

— Τώρα, εἶπα στὰ παιδιά, πρέπει νὰ τοῦ ἑτοιμάσουμε τὴ βαλίζα του.

— Νὰ βοηθήσω κι' ἐγώ ! εἶπε ἀμέσως ἡ Ροζίνα.

— Κι' ἐγώ ! εἶπε ἡ Ραχήλ.

Ζήτησα τῆς μαμμᾶς ἕνα χάρτινο κουτὶ ὀδειανό. Κάνει ὡραῖα γιὰ βαλίζα. Ἔβαλα μέσα ἕνα δεύτερο τουφεκάκι, ἕνα κανονάκι κι' ἕνα σπαθί. Ἔτσι ὁ Λουδοβῖκος θἄχει ἀρκετὰ ὅπλα γιὰ νὰ ὑπερασπίζεται τὸν ἑαυτό του. Τοῦ ἔβαλα καὶ μιὰ μπουκαλίτσα μὲ ἀμμωνία γιὰ τὰ τσιμπήματα τῶν κουνουπιῶν. Μπορεῖ νὰ βάζῃ ἀπ' αὐτὴν κι' ὅταν θὰ τὸν δαγκώνῃ κανένα φίδι. Ὕστερα γέμισα τὸ κουτὶ μὲ πουκάμισα, φανέλλες, μαντήλια, κάλτσες, σιγαρέττα, σοκολατίτσες καὶ καραμέλλες—γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχουν στὶς Ἰνδίες κι' ὁ Λουδοβῖκος μου τρελλαίνεται γιὰ γλυκά.

Ὅλη τὴν ὥρα ποὺ κάναμε τὶς ἑτοιμασίες, αὐτὸς γελοῦσε κατευχαριστημένος. Γελοῦσα κι' ἐγώ. Ἀλλὰ ὅταν ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ φύγῃ—δηλαδὴ νὰ κλεισθῇ στὸ κουτί του γιὰ πολὺν ἴσως καιρὸ—μελαγχόλησα. Τί θλιβερὸ νὰ μὴ τὸν βλέπω ! χωριστὰ οἱ κίνδυνοι ποῦ τὸν περίμεναν στ' ἄγρια δάση.

—Ἀφοῦ λυπᾶσαι, μὴ τὸν στείλῃς στὶς Ἰνδίες, μοῦ εἶπε ἡ ντατά.

—Ὄχι, τῆς ἀποκρίθηκα, πρέπει νὰ φύγῃ. Τὸ θέλει. Κι' ὁ μπαμπὰς λέει πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐναντιώνεται κανένας στὶς κλίσεις τῶν παιδιῶν. Ὁ

Λουδοβῖκος μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀργότερα ἕνας μεγάλος ἐξερευνητής. Καὶ ποιὸς ξέρει τί χῶρες θὰ καλύψῃ!

Κι' ὁ Λουδοβῖκος ἔφυγε μὲ τὸ τουφέκι του στὸν ὦμο.

— Στὸ καλό! καλὴ ἀντάμωση! τοῦ φωνάζαμε καὶ τὸν ἀποχαιρετούσαμε μὲ τὰ μαντήλια μας ὥς που δὲν τὸν βλέπαμε πιά.

Κι' ἔπειτα κλάψαμε πικρά.

(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ**

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΙ' Ο ΦΤΩΧΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἀναγγέλθηκε ἀπὸ τὴ Σίφνο ὁ θάνατος τοῦ γηραιοῦ σιφναίου ποιητῆ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ Ἀριστομένη Προβελέγγιου, δέχθηκα στὸ γραφεῖο μου τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς νέου ποὺ ἔρχόταν νὰ μοῦ δείξῃ τὰ πρῶτα του ποιήματα. Ἦταν ἕνα φτωχὸ παιδί, πολὺ κακοντυμένο, χωρὶς γιακά, χωρὶς γραβάτα, μ' ἕνα παλιὸ ξέθωρο π ο υ λ ό β ε ρ ἀντὶ γιὰ γιλέκο—ἴσως κι' ἀντὶ γιὰ πουκάμισο—σὰν ἀλήτης. Καὶ χλωμὸ τὸ καϊμένο, λιπόσαρκο, ἂν καὶ γερό, σὰ νὰ εἶχε νὰ φάῃ μέρες... Μοῦ ἐξομολογήθηκε πῶς ἡ φτώχεια τὸν ἀνάγκασε νὰ διακόψῃ τὶς σπουδές του ἀπὸ τὴν τρίτη τοῦ Γυμνασίου καὶ νὰ γίνῃ ἐργάτης σὲ κάποιο ὑφαντουργεῖο. Ἔπαιρνε ἀσκάντα δραχμὲς καθ' ἐργάσιμη ἡμέρα· μὰ μόλις τοῦ ἔφταναν γιὰ ψωμοτύρι, γιατὶ ἔπρεπε νὰ κρατῇ ὁπωφερτὸ δωμάτιο γιὰ τὴν ἄλλη του ἐργασία, τὴ νυχτερινή—τὴ μελέτη, τὸ γράψιμο—καὶ νἀγοράζῃ κάθε τόσο βιβλία. Ἔτσι, μονάχος του, σὲ δυὸ χρόνια, εἶχε μάθει πολὺ περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅσα στὸ σχολεῖο σὲ ὀχτώ, καὶ φαινόταν διαβασμένος, μορφωμένος σὰν ἕνας καλὸς φοιτητὴς τῆς φιλολογίας. Ἀλλὰ καὶ τὰ ποιήματα ποὺ μοῦ ἔδειξε τὰ βρῆκα πάρα πολὺ εὐοίωνα πρωτόλεια, καὶ τὸν ἐνθάρρυνα νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μελετᾷ καὶ νὰ γράψῃ, μὲ τὴν πεποίθηση πῶς κάτι θὰ ἔκανε μιὰν ἡμέρα. Ἔφυγε κατευχαριστημένος. Κι' ἐγώ, ἔχοντας ὅλη τὴν ὥρα στὸ νοῦ μου τὸν ποιητὴ ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχα μάθει τὸ θάνατό του, συλλογίσθηκα πόσο διαφορετικὰ μπῆκε στὴ ζωὴ κι' ἄρχισε τὸ στάδιό του ἐκεῖνος...

Γιατὶ ὁ Ἀριστομένης Προβελέγγιος δὲν ἐστάθηκε ποτὲ του φτωχός. Γεννήθηκε στὴ Σίφνο ἀρχοντόπουλο κι' εἶχε γιὰ νὰ ζῇ, νὰ σπουδάζῃ, καὶ νὰ διασκεδάζῃ ἀκόμα, ὅσα ἤθελε. Ἦταν ντυμένος λαμπρὰ—μὲ τὰ ὡραῖα του κοστούμια, τὰ ὡραῖα του καπέλλα, τὰ φωκόλ τῆς ὥρας, τὶς γραβάτες του, τὰ γάντια του—ἔκανε τὰ ταξίδια του μ' ὅλη τὴν ἄνεση, ἔβγαλε ἐδῶ τὸ Γυμνάσιο καὶ τὸ Πανεπιστήμιο, καὶ κατόπι πῆγε γιὰ σπουδὲς στὴν Εὐρώπη ὅπου ἔμεινε χρόνια. Γυρίζοντας, παντρεύτηκε μιὰν ἀρχοντοπούλα—κόρη τοῦ ὑπουργοῦ Σταύρου Βλάχου, ἀδελφὴ τοῦ περίφημου λογίου Ἀγγέλου Βλάχου—ἔκαμε μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια, βγῆκε καὶ βουλευτής. Γρήγορα ὅμως ἄφησε τὴν πολιτική, γιατὶ ἡ κλίση του ἦταν πάντα ἡ ποίηση. Ἀπὸ μαθητὴς ἔγραφε λυρικὰ ποιήματα. Νεώτατος ἔβγαλε τὴν πρώτη του συλλογή. Ἀργότερα μετέφρασε τὸν «Φάουστ» τοῦ Γκαῖτε καὶ τὸν «Ασοκόντα» τοῦ Λέσσιγκ. Ἔγραψε καὶ δράματα καὶ τραγωδίες—τὴν «Ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀσώτου», τὸν «Νικηφόρο Φωκᾶ», τὴν «Ἰφιγένεια», τὸν «Ρήγα Φεραῖο» ποὺ παίχθηκε καὶ πέρσι, τὴν 25 Μαρτίου, στὸ Βασιλικό. Ὅλοι σχεδὸν οἱ συγγραφεῖς γράφουν καὶ γιὰ δόξα καὶ γιὰ χρῆμα. Ὁ πλούσιος Προβελέγγιος ἔγραφε μόνο γιὰ δόξα. Δὲν εἶχε ἀνάγκη. Ὄχι μόνο δὲν χρηματιζόταν ἀπὸ τὰ ἔργα του, παρ' ἀπεναντίας ἐξόδευε γιὰ νὰ τὰ τυπώνῃ πολυτελέστατα καὶ νὰ χαρίζῃ πολλὰ ἀντίτυπα ἀπ' τὸ καθένα. Ἀπὸ τὰ θέατρα δὲν ἔπαιρνε ποτὲ ποσοστὰ (οἱ συγγραφεῖς, ξέρετε, παίρτουν 10 τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τὴν εἴσπραξη, καὶ περισσότερα κάποτε, κάθε φορὰ ποὺ παίζεται ἔργο τους). Στὰ περιοδικά, στὶς ἐφημερίδες ἐδημοσίευε χάρισμα. Εἶναι ζήτημα τελοσπάντων ἂν εἶδε ποτὲ ἀπὸ ἔργο του πεντάρα. Δόξα ὅμως εἶδε πολλή. Οἱ σύγχρονοί του τὸν τιμοῦσαν σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους ποιητές. Ἀπὸ τοὺς πρώτους-πρώτους πῆρε τὸ Ἀριστεῖο τῶν Γραμμάτων. Μόλις ἄνοιξε ἡ Ἀκαδημία, τὸν διόρισαν ἀκαδημαϊκό. Πέθανε, ὀγδονταέξη χρονῶν, δοξασμένος. Οἱ Σίφνιοι, χωρὶς ἄλλο, θὰ τοῦ στήσουν τώρα μνημεῖο. Καὶ στὴν Ἀθήνα μιὰ μέρα θὰ ἰδοῦμε ἴσως τὴν προτομή του κοντὰ στὶς προτομὲς τῶν συναδέλφων του καὶ ἀγαπημένων του φίλων, τοῦ Παράσχου, τοῦ Σουρῆ, τοῦ Πολέμη...

Πόσα θὰ τραβήξῃ, συλλογίσθηκα, τὸ φτωχὸ παιδὶ ποὺ μ' ἐπισκέφθηκε κείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποὺ ἔφτασε ὁ Προβελέγγιος! Πόσες φορὲς ἀκόμα θὰ διαβάσῃ καὶ θὰ γράψῃ νηστικό, γιὰ πόσον καιρὸ θὰ γυρίζῃ μ' ἕνα παλιὸ πουλόβερ, καὶ θὰ ναι ἀναγκασμένο νὰ ἐργάζεται σκληρὰ γιὰ νὰ ζῇ καὶ ν' ἀγοράζῃ βιβλία! Κάποια ἄνεση μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ ἀργότερα. Πλούσιος ὅμως, νὰ τὰ ἔχῃ ὅλα, δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Κανένας φτωχὸς ποιητὴς δὲν ἐπλούτησε ποτὲ ἀπὸ τὰ ποιήματά του. Κι' οἱ γνωστότεροι, γιὰ νὰ ζοῦν ἀνθρωπινά, βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ κάνουν καὶ μιὰ ἄλλη ἐργασία, νὰ ἐπιδιώξουν μιὰ μικρὴ δημόσια θέση ἢ νὰ δημοσιογραφήσουν, ὅπως ὁ Παλαμᾶς ποὺ ἦταν γραμματέας στὸ Πανεπιστήμιο καὶ συντάκτης σὲ μιὰν ἐφημερίδα. Πολλοὶ δὲν κατορθώνουν οὔτε νὰ διοριστοῦν σὲ θέση, γιὰ νἄχουν ὕστερα τουλάχιστο μιὰ συνταξιούλα. Γράφουν ὅσο μποροῦν, ἐκδίδουν, κάτι κερδίζουν ἀπὸ βιβλία, ἀπὸ θεατρικὰ ἔργα, καὶ κουτσοζοῦν. Ἀλλὰ ἔρχεται καιρός, ποὺ δὲν μποροῦν πιὰ νὰ ἐργάζουνται, νὰ παράγουν, ἢ περνᾶ ἡ μόδα τους, ἢ τοὺς ἐκτοπίζουν νεώτεροι καὶ καλύτεροι. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ φτώχεια τῶν γηρατειῶν, δέκα φορὲς χειρότερη, σκληρότερη, θλιβερώτερη ἀπὸ τὴ φτώχεια τῆς νιότης. Πόσες φορὲς δὲν εἴδαμε μεγάλους, δοξασμένους στὸν καιρό τους ποιητές, νὰ πεινοῦν στὰ γεράματά τους καὶ νὰ πεθαίνουν στὴν ψάθα ἢ στὸ ἄθλιο κρεβάτι ἑνὸς ἀσύλου, ἑνὸς γηροκομείου! Ὁ Λαμαρτίνος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ποιητὲς τῆς Γαλλίας, ἀφοῦ εἶδε δόξες καὶ δόξες, κατάντησε στὰ γεράματά του νὰ ζητιανεύῃ. Κι' ὁ Φώσκολος, ὁ ζακυνθινοϊταλὸς ποιητής, μιὰ δόξα τῆς Ἰταλίας, πέθανε πάμπτωχος.

Μὲ πόση δυσκολία φτάνουν κάποιοι φτωχοὶ ποιητές, καὶ πόσο ἀβέβαιο εἶναι τὸ τέλος τους! Κι' ἀπεναντίας μὲ πόση εὐκολία ξεκινοῦν καὶ τρέχουν οἱ πλούσιοι — σὰν τὸν Προβελέγγιο, τὸ ἀρχοντόπουλο— καὶ μὲ πόση γαλήνη, μὲ πόση ἀφοβία μποροῦν νὰ βλέπουν μπροστὰ τὰ ἐξασφαλισμένα τους γεράματα! Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἀρχή του ὥς σήμερα. Οἱ ποιητὲς γ ε ν ν ι ο ῦ ν τ α ι κι' ἄλλοι, φυσικά, γεννιοῦνται πλούσιοι, ἄλλοι φτωχοί. Ὦς σήμερα... Τί θὰ γίνεται αὔριο δὲν ξέρω. Γιατὶ μπορεῖ νἄρθῃ κι' ἡμέρα ποὺ κάθε ἄνθρωπος ποὺ γεννιέται νὰ εἶναι ἐξασφαλισμένος γιὰ ὅλη του τὴ ζωή, καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν πιά, ἂν ὄχι φτωχοὶ καὶ πλούσιοι— ποὺ αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἀδύνατο — τουλάχιστο παιδιὰ ποὺ νὰ μὴν ἔχουν ἐξαρχῆς τὸ ψωμί τους, τὸ ροῦχο τους, τὴ στέγη τους, τὸ σχολεῖο τους, τὸ βιβλίο τους...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἴσως μείνει μόνο μιὰ βδομάδα, ἴσως καὶ δύο, ἴσως καὶ τρεῖς. Θὰ ἰδῇ καὶ θὰ ἀποφασίσῃ ὅταν ἔρθῃ πιὰ ἐδῶ.

Εἶναι γιὰ νὰ χάνῃ κανεὶς τὸ μυαλό του σὲ τί ἀνεμοζάλη ζοῦμε. Ὁλόκληρο τὸ σπίτι σφουγγαρίστηκε καὶ καθαρίστηκε ἀπὸ τὰ κεραμίδια ὥς τὸ ὑπόγειο. Βάλαμε ὅλες τὶς κουρτίνες καὶ ὅλα τὰ ντύματα ἀπὸ τὶς πολυθρόνες στὴ μπουγάδα. Σήμερα τὸ πρωὶ θὰ κατεβῶ μὲ τὴ σούστα στοὺς Κόρνερς γιὰ ν' ἀγοράσω καινούργια ψάθα γιὰ τὴν εἴσοδο καὶ δυὸ κουτιὰ παρκετίνη γιὰ τὸν προθάλαμο καὶ γιὰ τὶς σκάλες. Παραγγείλαμε στὴν κυρὰ Ντῶντ νὰ ἔρθῃ αὔριο τὸ πρωὶ γιὰ νὰ πλύνῃ τὰ τζάμια. (Στὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ποὺ βρισκόμαστε τούτη τὴ στιγμή, ἐβάλαμε κατὰ μέρος ὅλες τὶς ὑποψίες μας γιὰ τὸ γουρουνάκι).

Ἴσως τώρα νὰ σκεφθῆτε, βλέποντας τὴν δραστηριότητα ποὺ μᾶς ἔπιασε, ὅτι τὸ σπίτι πρὶν ἔβη θὰ ἦταν καὶ τόσο καθαρό. Καὶ ὅμως σᾶς βεβαιώνω πῶς ἦταν πεντακάθαρο. Ὅ,τι δήποτε ἄλλο μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ γιὰ τὴν κυρία Σέμπλ· πῶς δὲν εἶναι ὅμως νοικοκυρὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κατηγορήσῃ.

Δὲν βρίσκετε, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα Μακροπόδη, πῶς ὁ μάστερ Τζέρβης δείχνει ἕναν ἀνδροπρεπέστατο ἐγωϊσμό; Δὲν μᾶς κάνει καθόλου λόγο πότε θἄρθῃ καὶ ἂν θὰ ξεπροβάλῃ μπροστά μας σήμερα ἢ ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες. Ὥσπου νὰ ἔρθῃ, θὰ ζοῦμε σὲ μιὰ ἀκατάπαυτη ἀνησυχία —καὶ ἂν ἀργήσῃ νὰ καταφθάσῃ, θὰ χρειαστῇ νὰ ξανακάνουμε ὅλο τὸ καθάρισμα τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς.

Ὁ Ἀμασάϊ μὲ περιμένει κάτω μὲ τὴ σούστα ὅπου ἔχει ζέψει τὸν γέρο Γκρόβερ. Ὁδηγῶ μόνη μου τὸ ἀμάξκι, ἀλλὰ ἂν βλέπατε τὸν γέρο-Γκρόβερ, δὲν θὰ εἴχατε ποτέ σας κανένα φόβο μὴν τυχὸν καὶ μοῦ συμβῇ κανένα δυστύχημα.

Μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά, ἔχε γειά!

Γιούντη

Υ. Γ. Ὡραῖο δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ τέλος; Τὸ πῆρα ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ Στήβενσον.

Σάββατο

Καὶ πάλι καλημέρα. Δὲν ἔκλεισα χτὲς τὸ γράμμα μου γιατὶ δὲν ἦρθε ὁ ταχυδρόμος κι' ἔτσι μπορῶ νὰ προσθέσω σήμερα δυὸ λόγια ἀκόμη. Δὲν φεύγει ἀπ' ἐδῶ ταχυδρομεῖο παρὰ μονάχα μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, κάθε μεσημέρι. Οἱ ἀγροτικοὶ διανομεῖς εἶναι σωτηρία γιὰ τοὺς κτηματίες. Ὁ δικός μας ὁ διανομεὺς δὲν μοιράζει μονάχα τὰ γράμματα, ἀλλὰ μᾶς κάνει γιὰ λογαριασμό μας καὶ ψώνια στὴ χώρα, ὅ,τι τοῦ ποῦμε, παίρνοντας πέντε σέντς γιὰ κάθε παραγγελία. Χτὲς μοῦ ἔφερε κορδόνια γιὰ τὰ παπούτσια μου, ἕνα βαζάκι κόλ-κρὲμ (τσουρούφλησα ἐλεεινὰ τὴ μύτη μου προτοῦ νὰ ἀγοράσω τὴ μεγάλη ψάθα), ἕνα μπουκάλι βερνίκι καὶ τρεῖς πῆχες μεταξωτὴ κορδέλλα. Καὶ γιὰ τὸν κόπο του δὲν μοῦ γύρεψε παρὰ μονάχα δέκα σέντς. Αὐτὴ ὅμως ἦταν μιὰ ἐντελῶς ἐξαιρετικὴ τιμή, ποὺ μοῦ ἔκανε γιὰ χάρη μου, ἐπειδὴ τοῦ ἔδωσα τόσες πολλὲς παραγγελίες μαζί. Ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη μαθαίνουμε καὶ ὅλα τὰ νέα τῆς οἰκουμένης. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κτηματίες εἶναι γραμμένοι συνδρομηταὶ σὲ διάφορες ἐφημερίδες κι' αὐτὸς στὸ δρόμο ἀναίγει τὶς ἐφημερίδες καὶ τὶς διαβάζει καὶ ὕστερα λέει ὅλα τὰ νέα σὲ αὐτοὺς ποὺ δὲν εἶναι συνδρομηταί. Ἔτσι, ἂν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κηρύξουν τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας, ἢ ἐὰν δολοφονηθῇ ὁ Πρόεδρος, ἢ ἐὰν ὁ Ροκφέλλερ κάνῃ δωρεὰ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων στὸ Ἄσυλον Τζῶν Γκρίερ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μπῆτε στὸν κόπο γιὰ νὰ μοῦ τὰ γράψετε: θὰ τὰ μάθω ἔτσι κι' ἀλλοιῶς.

Δὲν ἔχουμε ἀκόμη καμμιὰ εἴδηση ἀπὸ τὸν μάστερ Τζέρβη. Θἄξιζε ὅμως νὰ ἰδῆτε τί καθαρὸ ποὺ εἶναι τὸ σπίτι μας,—καὶ μὲ τί προσοχὴ θρησκευτικὴ σφουγγίζουμε τὰ πόδια προτοῦ νὰ μποῦμε μέσα!

Ἐλπίζω πῶς θὰ ἔρθῃ ὅπου νἄναι. Ἀποζητῶ κάποιον ποὺ νὰ μπορῶ νὰ πῶ δυὸ λόγια μαζί του. Ἡ μίσσες Σέμπλ. γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια ἄρχισε νὰ μοῦ γίνεται βαρετὴ γιατὶ εἶναι πολὺ μονότονη. Ποτὲ δὲν ἐπιτρέπει σὲ καμμιὰ σκέψη νὰ τῆς κόψῃ τὸν ἀκατάσχετο χείμαρρο τῆς ὁμιλίας της. Εἶναι περίεργο μὲ τούτους τοὺς ἀνθρώπους ἐδῶ πέρα. Ὁ κόσμος τους ἀρχίζει καὶ τελειώνει σὲ τούτην ἐδῶ τὴ βουνοκορφή. Δὲν εἶναι καθόλου παγκόσμιοι, ἂν καταλαβαίνετε τί θέλω νὰ πῶ μ' αὐτό. Συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ὅπως καὶ μὲ τὸ Ἄσυλο Τζῶν Γκρίερ. Ἐκεῖ οἱ σκέψεις μας περιορίζονταν μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους, αὐτὸ ὅμως ἐμένα δὲν μοῦ κόστιζε καὶ τόσο πολύ, γιατὶ ἤμουν μικρὴ καὶ εἶχα πάντοτε φοβερὴ δουλειά. Ὥς που νὰ στρώσω ὅλα μου τὰ κρεβάτια κι' ὥς που νὰ πλύνω ὅλα μου τὰ μωρὰ κι' ὥς που νὰ πάω σχολεῖο καὶ νὰ γυρίσω πίσω στὸ Ἄσυλο καὶ νὰ ξαναπλύνω τὰ παιδιά, καὶ ὥς που νὰ μαντάρω τὶς κάλτσες τους καὶ ὥς που νὰ μπαλώσω τὸ παντελόνι τοῦ Φρέντυ Πέρκινς (κάθε μέρα ἔσχιζε καὶ ἀπὸ ἕνα) καὶ ὥς που νὰ μελετήσω στάναμεταξὺ διαστήματα τὰ μαθήματά μου, ἔφθανε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου κι' ἔτσι δὲν μοῦ ἔμενε καιρὸς γιὰ νὰ νοιώσω τὴν ἔλ

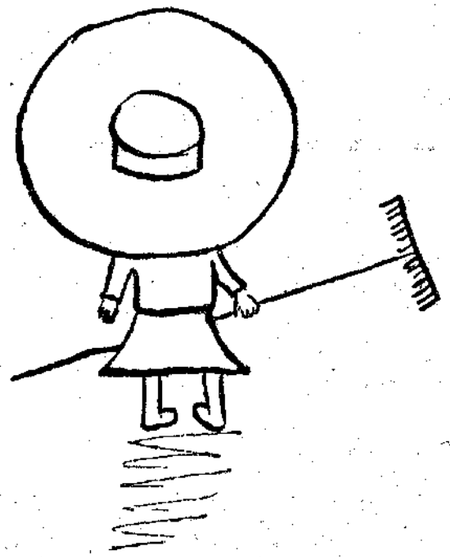

Ἰδοὺ τὸ τελευταῖο μου πορτραῖτο μὲ τὸ καινούργιο μου καπέλλο. (Σελ. 222, στ. β')

λειψη ἀπὸ κοινωνικὲς σχέσεις. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὰ δυὸ χρόνια ποὺ πέρασα στὸ ὁμιλητικώτατο Κολλέγιο, μοῦ λείπει πολὺ τὸ νὰ μὴν ἔχω κοντά μου ἕνα γνωστὸ ἢ ἕνα φίλο. Καὶ θὰ χαρῶ ἐξαιρετικὰ νὰ ἰδῶ κάποιον ποὺ νὰ μιλάῃ τὴ γλῶσσα μου.

Νομίζω πὼς τώρα τέλειωσα στὰλήθεια. Δὲν μοῦ ἔρχεται τίποτε ἄλλο στὸ νοῦ γιὰ τὴν ὥρα. Τὴν ἐρχόμενη φορὰ θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς γράψω ἕνα μεγαλύτερο γράμμα.

Πάντα δική σας
Γιούντη

Υ. Γ. Τὰ λαχανικὰ δὲν πῆγαν καλὰ φέτος. Ἔκανε τόση ξηρασία στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ.

25 Αὐγούστου

Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη, ἦρθε ὁ μάστερ Τζέρβης. Καὶ τί ὡραῖα ποὺ περνοῦμε! Δηλαδὴ ἐγὼ περνάω περίφημα καὶ φαντάζομαι πὼς κι' αὐτὸς δὲν πάει πίσω— εἶναι κιόλας δέκα μέρες ποὺ βρίσκεται ἐδῶ καὶ δὲν δείχνει νὰ ἔχῃ κανένα σκοπὸ γιὰ νὰ φύγῃ. Ὡστόσο, ὁ τρόπος ποὺ τὸν κανακεύει ἡ κυρία Σέμπλ καταντάει στὰλήθεια σκανδαλώδης. Ἐὰν τὸν χάϊδευε ἔτσι καὶ ὅταν ἦταν μωρό, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς κατώρθωσε νὰ ἐξελιχθῇ σ' ἕνα τόσο καλὸν ἄνθρωπο. Ἐκεῖνος κι' ἐγὼ τρῶμε σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι ἔξω στὴ βεράντα καὶ καμμιὰ φορὰ κάτω ἀπ' τὰ δέντρα ἢ— ὅταν κάνει πολὺ κρύο ἢ βρέχει—μέσα στὴν καλὴ τραπεζαρία. Ὁ κύριος Τζέρβης διαλέγει τὸ μέρος ποὺ τοῦ κάνει κέφι νὰ γευματίσῃ καὶ ἡ Κάρη τρέχει ἀπὸ πίσω του μὲ τὸ τραπεζάκι. Ὕστερα, ἂν αὐτὸ τῆς ἔχει κάνει πολὺ κόπο καὶ ἂν ἔχει κουβαλήσει πολὺ μακριὰ τὰ πιάτα, τότε τῆς βάζει ἕνα δολλάριο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ζαχαριέρα.

Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἐξαιρετικὰ εὐχάριστος στὴν συντροφιά του, μόλο ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν κάνει τέτοια ἐντύπωση. Μόλις τὸν πρωτοαντικρύσεις σοῦ φαίνεται σὰν βέρος Πέντελτον, κι' ὅμως δὲν ἔχει τίποτε ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του. Εἶναι τόσο ἁπλὸς καὶ ἀπροσποίητος καὶ συμπαθητικός, ὅσο μπορεῖ νὰ γίνῃ. Αὐτὸς εἶναι ἕνας κάπως περίεργος τρόπος γιὰ νὰ περιγράψῃ κανεὶς ἕναν ἄντρα, μὰ ὡστόσο εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν ἀλήθεια. Μὲ τοὺς κτηματίες ἐδῶ ἕνα γύρω εἶναι πάρα πολὺ εὐγενικός, τοὺς φέρεται μ' ἕνα τρόπο τόσο φιλοφρονητικό, ποὺ τοὺς ἀφοπλίζει. Στὴν ἀρχὴ ἦταν κάπως ἐπιφυλακτικοὶ μαζί του. Δὲν τοὺς ἄρεσε τὸ ντύσιμό του. Καὶ πρέπει νὰ παραδεχθῶ πὼς τὸ ντύσιμό του εἶναι κάπως παράξενο. Φορεῖ πανταλόνια γκόλφ καὶ σακκάκια μὲ πιέτες, καὶ ἄσπρα φανελλένια πουκάμισα, καὶ κοστούμια ἱππασίας μὲ φουσκωτὰ παντελόνια. Ὅποτε κατέβει ντυμένος μὲ τίποτε καινούργιο, ἡ κυρία Σέμπλ λαμποκοπώντας ἀπὸ εὐχαρίστηση, τὸν καμαρώνει ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, καὶ τοῦ λέει νὰ προσέξῃ ποῦ θὰ καθήσῃ γιὰ νὰ μὴν τυχὸν καὶ λερωθεῖ ἢ τσαλακωθεῖ. Αὐτὸ τὸν ἐνοχλεῖ ὑπερβολικὰ καὶ ὅλη τὴν ὥρα τῆς λέει:

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Α. Δ. καὶ Γ. Τ.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Καλὲ τί ἀστεῖα ποὺ εἶναι αὐτὰ τὰ γουρουνάκια γύρω ἀπὸ τὴ μαντρίτσα τους! Καὶ τὰ ποντικάκια ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὴν τρύπα, οὔ, τί φόβο ποὺ θάκαναν σὲ καμμιὰ φοβητσιάρα! Μὰ τί εἶναι ἄραγε; Ἀληθινά; Ἄ, μπά! Ὄχι βέβαια! Παιχνίδια λοιπόν; Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἁπλούστατα εἶναι αὐγὰ τοῦ Πάσχα μασκαρεμένα. Καὶ μὲ λίγη ὑπομονὴ κι' ἐπιδεξιότητα μπορεῖτε νὰ τὰ κατασκευάσετε καὶ μόνοι σας. Δὲν χρειάζεται παρὰ λίγο χοντρὸ ἄσπρο χαρτὶ καὶ λίγη ἀλευρόκολλα.

Γιὰ νὰ κατασκευάσετε τὰ κοντικάκια, κάνετε ἕνα χωνὶ μὲ λευκὸ χαρτί, τὸ κανονίζετε ἔτσι ὥστε νὰ ἔρχεται στὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τὴν κλίση τοῦ αὐγοῦ καὶ κατόπιν τὸ κολλᾶτε μὲ προσοχὴ ἐπάνω στὸ αὐγό, πρὸς τὴ μυτερὴ ἄκρη του. Στὴ στρογγυλὴ ἄκρη τοῦ αὐγοῦ κολλᾶτε μιὰ χοντρὴ λευκὴ μάλλινη κλωστή. Κατόπιν μ' ἕνα μαῦρο μολύβι ἢ μ' ἕνα πινέλο, ζωγραφίζετε τὰ ματάκια τῶν ποντικῶν καὶ τὰ ζωάκια σας εἶναι ἕτοιμα. (Εἰκόνα 1).

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο γίνονται καὶ τὰ γουρουνάκια. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτῶν ἡ μουσουδίτσα τους εἶναι πατικωμένη, γιὰ νὰ τὴν πετύχετε κάνετε τὸ χωνὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο:

Κόβετε ἕνα κύκλο ἀπὸ τὸ ἄσπρο σας χαρτί. Κατόπι στὴ μέση τοῦ κύκλου πατᾶτε ἕνα μολύβι, ἔτσι ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἕνας δεύτερος μικρὸς κύκλος. Μετά, γύρω ἀπὸ τὸν μικρὸν αὐτὸν κύκλο, ἀρχίζετε νὰ τσακίζετε τὸ χαρτὶ ἀκριβῶς ὅπως εἶναι τσακισμένες οἱ χάρτινες φορμίτσες ὅπου βάζουν τὰ πτι-φούρ. Δοκιμάζετε στὸ αὐγὸ τὴ μουσουδίτσα του, γιὰ νὰ ἰδῆτε πόσο ἀκριβῶς πλατειὰ πρέπει νὰ γίνῃ, καὶ κατόπιν κολλᾶτε μὲ τὴν κόλλα ὅλες τὶς πιέτες καὶ κολλᾶτε καὶ τὴ μουσουδίτσα ἐπάνω σταυγό. Τὰ ποδαράκια τοῦ γουρουνιοῦ γίνονται ἀπὸ καρτόνι, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κρατήσουν τὸ βάρος τοῦ αὐγοῦ. Κόβετε μιὰ ἴσια στενὴ λουρίδα καρτόνι, τὴν τσακίζετε σὲ δυὸ ἄκρες, γιὰ νὰ σχηματίσῃ τὰ ποδαράκια, καὶ τὸ μεσαῖο τμῆμα τὸ κολλᾶτε κάτω ἀπὸ τὴν κοιλίτσα τοῦ γουρουνιοῦ. Τὸ ἴδιο κάνετε καὶ γιὰ τὰ μπροστινὰ πόδια. Ὅσο γιὰ τὴν οὐρίτσα, γιὰ νὰ γίνῃ στριφτή, κόβετε μιὰ στενὴ λουρίδα χαρτὶ καὶ τὴν τυλίγετε ἑλικοειδῶς γύρω ἀπὸ ἕνα ψιλὸ μολυβάκι ἢ μιὰ χοντρὴ βελόνα τοῦ πλεξίματος. Κατόπι τὴν βγάζετε τραβώντας την, χωρὶς νὰ τὴν ξεστρίψετε καὶ τὴν κολλᾶτε στὴν ἄκρη τοῦ αὐγοῦ. Καὶ τὸ γουρουνάκι σας εἶναι ἕτοιμο. Ὅσο γιὰ τὴ μάντρα, αὐτή, καθὼς βλέπετε, γίνεται μὲ λίγα σπίρτα. (Εἰκ. 2). Ἂν ἔχετε λίγη φαντασία, μπορεῖτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ κατασκευάσετε καὶ πολλὰ ἄλλα ζωάκια μὲ αὐγά, γιὰ νὰ στολίσετε τὸ Πασχαλινό σας τραπέζι.

Η ΑΓΑΠΗ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τούτη τὴ φορὰ τὰ «Νέα ἀπ' ὅλο τὸν Κόσμο» εἶναι «Νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα» καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Γιατὶ μιὰ καὶ εἴχαμε στὸν τόπο μας μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες καὶ πρωτότυπες Ἐκθέσεις ποὺ μπορεῖ νὰ παρουσιαστοῦν, καὶ μάλιστα μιὰ Ἔκθεση ποὺ ἀφορᾷ εἰδικὰ τὸ παιδί, θὰ ἦταν κάπως περίεργο νὰ πᾶμε νὰ ψάχνουμε στὴν Αὐστραλία μὲ τί νὰ γεμίσουμε τὴ Σελίδα αὐτήν. Ἔτσι δὲν νομίζετε καὶ σεῖς;

Λοιπὸν τώρα καὶ δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες, ἕνα πρωΐ ποὺ ἔβγαινα ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀντίκρυσα μπροστά μου ἕνα τοῖχο ὁλόκληρο, σκεπασμένο ἀπὸ πάνω ἕως κάτω μὲ φωτογραφίες παιδιῶν, κεφαλάκια, κεφαλάκια, ὅλα κεφαλάκια, ἄλλα μικρὰ καὶ ἄλλα πιὸ μεγάλα, ἄλλα κλαψιάρικα καὶ ἄλλα γελαστά.

— Καλὲ τί εἶναι τοῦτο ἐδῶ! σκέφτηκα. Μπᾶς καὶ εἶναι οἱ φωτογραφίες ἀπὸ τὶς δώδεκα ἀδελφές μου; Ἢ μήπως ἄρχισαν τώρα νὰ τοιχοκολλοῦν καὶ στοὺς δρόμους τὶς «Εἰκόνες παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ» κατὰ μίμηση τῆς «Διαπλάσεως»;

Ὁπωσδήποτε πῆγα κοντύτερα καὶ τότε εἶδα πὼς κάτω ἀπὸ τὶς φωτογραφίες ἦταν κολλημένες κάτι στενὲς ταινίες μὲ τὰ γράμματα: «Βαλκανικὴ Ἔκθεσις Παιδιοῦ, 5—20 Ἀπριλίου». Καὶ ἔτσι κατάλαβα πὼς τὰ κεφαλάκια δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ὡραία καὶ πετυχημένη ρεκλάμα γιὰ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου.

*
* *

Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶχα τὴν πρόθεση νὰ ἐπισκεφθῶ μόνος μου τὴν Ἔκθεση, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴν περιεργασθῶ μὲ πιὸ ἡσυχία καὶ πιὸ ἄνεση. Μὰ ὅταν ἔχῃ κανένας ἀδελφές, καὶ μάλιστα δώδεκα, δὲν εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἔτσι ἡ κυρία Διάπλασις μοῦ ἐπέβαλε νὰ πάρω μαζί μου καὶ τὴν Ἀγάπη, τὴν Ἐλπίδα καὶ τὴν Πίστη καὶ τὶς ἄλλες ἐννιὰ —ἂν τὶς ἀνέφερα ὅλες μὲ τὰ ὀνόματά τους θὰ γέμιζα τὴ μισὴ σελίδα— «γιὰ νὰ ἰδοῦν κι' αὐτὲς τί ἐργασία γίνεται γιὰ τὸ παιδὶ καὶ σὰν μητέρες αὐριανὲς νὰ πάρουν τὰ διδάγματα ποὺ πρέπει», ἀκόμη δὲ καὶ τὴν κυρὰ-Μάρθα «γιὰ νὰ παρατηρήσῃ τί ἐξέλιξη ἔχει πάρει ἡ μέριμνα γιὰ τὸ παιδὶ ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν αὐτὴ νέα, καὶ νὰ κάνῃ τὴ σύγκριση τῆς δικῆς της ἐποχῆς μὲ τὴ σημερινή».

Συνοδευμένος λοιπὸν ἀπὸ τὴν πολυπληθῆ μου οἰκογένεια, πῆρα τὸ Λεωφορεῖο καὶ βγῆκα στὸ Ζάππειο καὶ ἀπ' ἐκεῖ τραβήξαμε κατὰ τὴν Ἔκθεση ποὺ βρίσκεται στὸν ἐξώστη τοῦ περιστυλίου τοῦ Ζαππείου Μεγάρου.

Μόλις ἀνεβαίνεις τὴ σκάλα τῆς εἰσόδου, ἀντικρύζεις πάλι μπροστά σου τὶς χαριτωμένες ἐκεῖνες φωτογραφίες τῶν μπεμπέδων ποὺ ἔχουν τοιχοκολλήσει καὶ στοὺς δρόμους. Οἱ ἀδελφές μου στάθηκαν κι' ἔκαναν κριτική. «Ἐμένα μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ μικρούλα μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιὰ καὶ τὸν φιόγκο στὴν κορφή» ἔλεγε ἡ Ἐλπίς «Ἐμένα μ' ἀρέσει καλύτερα αὐτὸς ὁ μπεμπέκος μὲ τὰ δυὸ δοντάκια», ἔλεγε ἡ Ἀγάπη. «Καλέ, κοιτάξτε αὐτὸ τὸ μωρὸ ποὺ κλαίει!» φώναζε ἡ Κική.

Ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα παρατηροῦσα τὶς διάφορες πινακίδες ποὺ κρέμουταν στοὺς τοίχους μὲ διάφορες εἰκονογραφημένες ὁδηγίες γιὰ τὶς μητέρες. Κάθε πότε πρέπει νὰ τρέφεται τὸ μωρό, ποιὲς εἶναι οἱ κατάλληλες τροφές, ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ παίζουν τὰ παιδιά κτλ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ἂς εἶναι ψεύτικος ὁ Μπόμπης μου, ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ!

Τέλος πάντων, καμμιὰ φορὰ φτάσαμε ἐπάνω. Καὶ ἐκεῖ στὸν προθάλαμο ἀντικρύσαμε δυὸ ἐνδιαφέροντα θεάματα, ποὺ ἔκαναν τὴν παρέα μας νὰ χωριστῇ σὲ δυό. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἦταν ἐκτεθειμένα διάφορα παιδικὰ παιχνίδια τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας, κοῦκλες, καρροτσάκια, γαϊδαρέλοι, βλάχοι μὲ τὶς βεδούρες τους καὶ τὶς γκλίτσες τους. Ἐκεῖ φυσικὰ ἔτρεξε ὅλο τὸ τσοῦρμο τῶν νεωτέρων μου ἀδελφῶν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἦταν «Ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδὶ στὴν ἀρχαιότητα» καὶ «Ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδὶ στὸ Βυζάντιον» καὶ ἐκεῖ ἐπήγαμε ἐμεῖς, οἱ σοβαροί.

Στὸ πρῶτο τμῆμα ἦταν τὸ γνωστὸ ἀνάγλυφο τοῦ Τριπτολέμου ποὺ τοῦ δίνει ἡ Δήμητρα τὸν στάχυ. Ἔχω ἰδεῖ ἀπειρες φορὲς αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα καὶ ὅμως καὶ πάλι δὲν μπόρεσα νὰ μὴ θαυμάσω τὸ χαριτωμένο λυγερὸ παλληκαράκι, ποὺ σηκώνει τὰ μάτια του πρὸς τὴ θεά, περιμένοντας τὸ δῶρο ποὺ θὰ γίνῃ ἡ εὐλογία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὕστερα ἐρχόταν τὸ ἄγαλμα τοῦ Σαυροκτόνου καὶ τελευταῖα τὸ ἄγαλμα ἀπὸ ἕνα πολὺ μικρὸ παιδάκι, σκεπασμένο μὲ μιὰ πελερινίτσα μὲ κουκούλα, ποὺ κρατάει μὲ τὰ δυὸ χεράκια του ἕνα σκύλο. Κι' ἦταν τὸ ἔργο αὐτὸ τόσο ὄμορφο καὶ τόσο ζωντανό, ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ νομίσῃ πῶς εἶναι τὸ πορτραῖτο ἀπὸ ἕνα παιδάκι σημερινὸ καὶ ὄχι ἀπὸ ἕνα παιδὶ ποὺ ἔζησε τώρα καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια.

Πλάϊ στὰ γλυπτὰ αὐτὰ βρίσκονταν φωτογραφίες ἀπὸ ὅλες σχεδὸν τὶς Βυζαντινὲς Παναγίες μὲ τὸ Βρέφος, στὶς πιὸ τρυφερὲς καὶ παθητικὲς στάσεις. Ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ προστάτρια κάθε μητέρας, κρατάει στὴν ἀγκαλιά της, μωρουδάκι ἀκόμη, ἐκεῖνον ποὺ εἶπε : «"Αφετε τὰ παιδιὰ ἐλθεῖν πρός με».

* * *

Τὸ πρῶτο ποὺ μᾶς ὑποδέχεται μόλις μπαίνουμε στὴν Ἔκθεση, εἶναι ἡ φωτογραφία τοῦ Βασιλέως μας, τοποθετημένη ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὀργανώσεις ποὺ σφυγηλατοῦν τὶς ψυχὲς καὶ τὰ σώματα τῶν αὐριανῶν ὑπηκόων του : τῶν Προσκόπων καὶ τῶν Ὁδηγῶν. Νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τοὺς Προσκόπους ; Τοὺς ξέρετε ἴσως καὶ καλύτερα ἀπὸ μένα, γιατὶ πολλοὶ θὰ εἶσθε Πρόσκοποι. Ἐκεῖνο ποὺ θαυμάσαμε στὸ περίπτερό τους, ἦταν τὰ διάφορα μετάλλια καὶ παράσημα ποὺ ἔχουν ἀπονεμηθῆ κατὰ τοὺς πολέμους στὸ Σῶμα Ἑλλήνων Προσκόπων, καὶ ἕνα χάρτη τῆς Ἑλλάδος ποὺ δείχνει μὲ διάφορα σημάδια, τὴν καταπληκτικὴ διάδοση τοῦ Προσκοπισμοῦ σ' ὅλες τὶς ἑλληνικὲς ἐπαρχίες, ἀπὸ τὰ σύνορα ὡς τὸ Ταίναρο. Ἀκόμη ἔμεινα ἔκθαμβος, κι' ἂν ἤμουν μικρότερος θὰ ἔμενα ἀκόμη ἐκθαμβότερος, μπροστὰ σ' ἕνα πελώριο κόττερο, παρὰ τρίχα μεγάλο σὰν ἀληθινό, ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τοῦ ἀληθινοῦ, πού, ὅπως λέει ἡ σχετικὴ πινακίδα, τὸ κατασκεύασαν μόνοι τους οἱ Πρόσκοποι τῆς 3ης Ὁμάδος Ναυτοπροσκόπων Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ τὶς Ὁδηγοὺς δὲν μποροῦμε νὰ φύγουμε τόσο γρήγορα, γιατὶ στὸ περίπτερό τους βρίσκονται καὶ δυὸ Προσκοπίνες, σωστὲς Ἑλληνοπούλες κοτσιδοφοροῦσες, ποὺ θέλουν μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ μεγάλη εὐφράδεια νὰ μᾶς ἀναπτύξουν τὸ ἔργο τους καὶ τὴ δράση τους. Γιατὶ οἱ Ἑλληνίδες Ὁδηγοὶ μόλις τὸ 1932 ἱδρύθηκαν, καὶ ὅμως μέσα σ' αὐτὰ τὰ λίγα χρόνια ἔχουν κάνει μεγάλη ἐργασία, ταξίδια στὴν Αἴγυπτο, κατασκηνώσεις, ἐκδρομές. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐνθουσιασθοῦν σὲ τέτοιο σημεῖο οἱ μικρότερες ἀδελφές μου, ὥστε ἀποφάσισαν, αὔριο κιόλας, νὰ πᾶνε νὰ γραφοῦν στὸ Σῶμα τῶν Ὁδηγῶν, καὶ ἔχουμε νὰ ψωνίζουμε ποδιὲς καὶ κορδόνια καὶ καπέλλα.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ κυρὰ-Μάρθα εἶχε πρόχωρήσει καὶ εἶχε σταθεῖ μπρὸς στὸ περίπτερο τῆς Σχολῆς Ἀπόρων Παίδων τοῦ Παρνασσοῦ.

— Ξέρεις τί ἦταν αὐτὸ τὴν ἐποχή μου ; μοῦ λέει. Ἕνα νυκτερινὸ Σχολεῖο ποὺ λειτουργοῦσε σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» γιὰ τὰ λίγα λουστράκια τῆς τότε Ἀθήνας. Καὶ τώρα γιὰ κοίταξε : Ἔχει ἕνα πελώριο μέγαρο μὲ λουτρὰ γιὰ τὰ παιδιά, μὲ ἀποδυτήρια, μὲ βιβλιοθῆκες, μὲ τάξεις εὐάερες κι' εὐρύχωρες, μὲ ὑπνωτήρια γιὰ τὰ παιδάκια ποὺ δὲν ἔχουν ποῦ νὰ κοιμηθοῦν. Μπράβο στὸν Παρνασσό. Οὔτε πλουσιόπαιδα δὲν ἔχουν τέτοιο σχολεῖο.

— Ἀμ μήπως πάει πίσω κι' ἡ Παπαστράτειος Σχολή, εἶπα ἐγὼ κοιτάζοντας τὸ διπλανὸ περίπτερο. Ἐδῶ τὰ παιδιὰ δὲν μαθαίνουν μόνο γράμματα, ἀλλὰ καὶ τέχνη Κοίταξε αὐτὲς τὶς μικρογραφίες τῶν ἐπίπλων ποὺ κατασκευάζουν στὸ τμῆμα τῆς ἐπιπλοποιίας. Κοίταξε αὐτὸ τὸ γραφεῖο, δὲν εἶναι ἀριστούργημα ;

—Ἀμ καὶ τὰ παιχνίδια ; εἶπε ἡ Κική.

—Ἀμ καὶ τὰ ἐμπριμὲ ὑφάσματα ; εἶπε ἡ Ἐλπίς.

—Ἐδῶ, ἐδῶ νἀρθῆτε ! φώναξε ἡ Ἀγάπη ἀπὸ πάρα-πέρα.

Στεκόταν μπρὸς στὸ περίπτερο τοῦ Μπενακείου Ἀσύλου Κηφισσιᾶς.

— Τί εἶναι αὐτό ; ρώτησε ἡ κυρὰ-Μάρθα.

— Εἶναι, τῆς ἐξήγησε ἡ Ἀγάπη, ἕνα Ἄσυλο ποὺ τὸ ἵδρυσε ὁ Μπενάκης, γιὰ νὰ πηγαίνουν οἱ φτωχὲς μητέρες —ποὺ ἐργάζονται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους—τὰ μικρὰ παιδάκια τους καὶ νὰ τὰ ἀφήνουν ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ πηγαίνουν καὶ τὰ παίρνουν καὶ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τὰ βάλουν στὸ κρεββατάκι τους νὰ κοιμηθοῦν.

— Καὶ τί ὡραῖα ποὺ περνοῦν, ἔκανε ἡ κυρὰ Μάρθα, κοιτάζοντας τὶς φωτογραφίες. Κοίταξέ τα ἐδῶ ποὺ τρῶνε, καθισμένα στὰ τραπεζάκια τους. Κοίταξέ τα ἐκεῖ ποὺ παίζουν. Χαρῶ τα !

— Μὴ νομίζεις ὅμως πὼς μόνο γιὰ τὰ μωρὰ παιδάκια γίνεται φροντίδα, κυρὰ-Μάρθα μου, εἶπα ἐγώ. Ἔλα ἐδῶ νὰ ἰδῇς τὸ Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ, ποὺ προσφέρει ἄσυλο καὶ προστατεύει τὰ ἐργαζόμενα κορίτσια καὶ τοὺς δίνει τροφὴ καὶ κατοικία καὶ μόρφωση. Κοίταξε τὰ ὡραῖα ἐργόχειρα ποὺ κάνουν τὰ κορίτσια ποὺ ἐργάζονται ἐκεῖ μέσα. Κοίταξε τὰ διακοσμητικὰ σχέδιά τους.

— Ποῦ τέτοια πράγματα στὸν καιρό μου, ἔκανε ἡ κυρὰ-Μάρθα κουνώντας τὸ κεφάλι της. Τότε ἕνα κορίτσι, γιὰ νὰ δουλέψῃ, ἔπρεπε νὰ μπῇ σὲ σπίτι. Καὶ δὲν μάθαινε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν τέχνη της. Ἡ ράφτρα μόνο ραπτική, ἡ κεντήστρα μόνο κέντημα. Ἂν ἤξερε δυὸ-τρία κολυβογραμματάκια πάει καλά. Εἰδεμὴ καὶ κακοπέραση εἶχε, καὶ ξενύχτια μὲ τὸ λυχνάρι, κι' ἔμενε ὁλότερα τοῦβλο. Ἄχ, παιδιά μου, δὲν ξέρετε τί ἔχετε.

—Ντάγκα-ντάν, ντάγκα-ντάν, ντάγκα-ντάν.

Καλὲ τί εἶναι ; Τὸ κουδούνι ; Πότε πέρασε ἡ ὥρα ; Καὶ μεῖς δὲν ἔχουμε ἰδεῖ οὔτε τὴ μισὴ Ἔκθεση ! Ἔ, δὲν πειράζει. Ξαναρχόμαστε αὔριο. Καὶ μὲ ὅλο τὸ τσοῦρμο πάλι. Κι' ἐμεῖς, ἀγαπητά μου Διαπλασόπουλα, τὰ ξαναλέμε τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΠΡΙΛΗΣ

Εἶμ' ὁ πρῶτος φίλος τῶν παιδιῶν
κι' ὁ καλὸς γονιὸς τῶν λουλουδιῶν.

Μὲ τὸ μαγεμένο μου ραβδὶ
κάνω κι' ὅλ' ἡ πλάση τραγουδεῖ·

Τῆς φλογέρας δάσκαλος γλυκός,
τῶν πουλιῶνε ὁ ἀρχιμουσικός . . .

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ

. . . Τύχαινε ὅμως νἄρθουν κι' ἀκόμα πιὸ κακὲς χρονιές, καιροὶ δύστυχοι, ποὺ ἡ φτώχεια τριγύριζε σὰν βρυκόλακας τὸ χωριὸ καὶ ἀπ' ὥρα σ' ὥρα θἄκρουε τὴν κάθε πόρτα.

Περνοῦσε ὁ Φλεβάρης, περνοῦσε ὁ Μάρτης, κόντευε νὰ πάῃ στὰ μισὰ κι' ὁ Ἀπρίλης κι' ἡ γῆς δὲν ἔβλεπε νερό. Τὸ λίγο χορτάρι τὄχε κάψει ὁ πάγος, τὰ ζῶα δὲν βρίσκανε τίποτε νὰ βοσκήσουν κι' οἱ ἐλιὲς καψκλίζονταν καὶ τὰ σπαρτά, ποὺ εἶχανε φάει τόσους κόπους καὶ ἱδρῶτα, γέρνανε ἀρρωστιάρικα καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ πάρουν ἀπάνω τους.

Τὴ θυμοῦμαι καλὰ μιὰ τέτοια χρονιὰ—στὴ δευτέρα τοῦ Ἑλληνικοῦ πήγαινα τότε—ποὺ ὁ πατέρας μου ἐρχόταν μιὰ στιγμὴ στὸ σπίτι κι' ἔφευγε εὐθύς, δίχως νὰ μποροῦμε νὰ τοῦ πάρουμε λέξη. Ὅλο στὰ χτήματά μας τριγύριζε, ἔσκυβε ἐδῶ κι' ἔσκυβε ἐκεῖ κι' ὅλο ἔβλεπε πὼς λίγο ἀκόμη καὶ δὲν θὰ σωζόταν τίποτε. Ἄμα δὲν εἶχα σχολειὸ τὸν ἀκολουθοῦσα κι' ἐγὼ ἀπὸ κοντά, κοίταζα νὰ κάνω ὅ,τι νόμιζα πὼς θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε, καὶ τοῦ ἔλεγα γνωστικὲς γεροντίστικες κουβέντες, ποὺ τὸν ἔβλεπα οτενοχωρημένον. Κι' ἤτανε ὧρες ποὺ θἄθελα νἄχα στὸ χέρι μου νὰ μαζέσω τὰ σύννεφα καὶ νὰ διατάζω τὴ βροχή, σὰν τοὺς θεοὺς ποὺ ἤξερα ἀπὸ τὴν Ὀδύσσεια. Γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό του νὰ χαμογελάσῃ.

Τὸ ἴδιο ἦταν ὅλοι οἱ χωριανοί. Οἱ ἄντρες πηγαινοέρχονταν στὰ χωράφια ἀμίλητοι καὶ σκυφτοί, οἱ γυναῖκες μπαινόβγαιναν στὰ ρημοκκλήσια καὶ σιάχνανε τὰ φτωχικὰ καντήλια, ἀνάβανε λιγάκι λιβάνι σὲ κανένα κομμάτι κεραμίδι καὶ κάνανε τὸ σταυρό τους καὶ θυμιατίζανε.

Καὶ τὰ ξαγρυπνισμένα μάτια ἀνώφελα ψάχνανε τὸν οὐρανό, νἀγναντέψουν τὸ καλὸ σύννεφο.

Ὅσο ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἄλλο πιά. Ἕνα ἀπομεσήμερο μαζευτήκανε στὴ Βάρδια βαριομίλητοι καὶ καμπουριασμένοι οἱ γέροι, φωνάξαν καὶ τὸν παπᾶ κι' ἀποφασίσανε νὰ προσπέσῃ τὸ χωριὸ στὸ Θεό, ἴσως κι' ἔκανε τὴν ὑστερνὴ στιγμὴ τὸ ἔλεός του.

* * *

Ἡ Ἁγία Τριάδα, ἡ παππούδικη ἐκκλησιὰ τοῦ σπιτιοῦ μας, χτισμένη ἐκεῖ στὴ ἐπάνω σχισμάδα τοῦ λαγκαδιοῦ, ἦταν θαυματουργὴ κι' ἀκουσμένη σ' ἀνατολὴ καὶ δύση. Τὰ βράδυα γινόταν πολλὲς φορὲς νὰ χτυπήσῃ ἡ πόρτα μας κι' ἦταν ξένοι, φερμένοι ἀπὸ μακρινὰ χωριά, γιὰ νὰ κάνουν λειτουργία στὴ χάρη της. Περπατοῦσαν δέκα καὶ δεκαπέντε ὧρες καὶ βαστοῦσαν λαμπάδες ἴσα μὲ τὸ μπόϊ τῶν παιδιῶν τους, σακκουλάκια λιβάνι ἴσα μὲ τὸ βάρος τους ἢ ἀσημένια τάμματα, —κανένα στῆθος, κανένα χέρι, δυὸ μάτια—ποὺ τὰ κρεμοῦσαν στὴν εἰκόνα.

Τὸν καιρὸ τοῦ πάππου μου, ποὺ ἦταν ἅγιος ἄνθρωπος καὶ πνευματικὸς τοῦ χωριοῦ, πολλοὶ στρεβοὶ εἶχαν δεῖ τὸ φῶς τους στὴν Ἁγία Τριάδα, παράλυτοι εἶχαν σηκωθεῖ καὶ εἶχαν περπατήσει κι' ἄρρωστοι, ἀποφασισμένοι ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, εἶχαν γλυτώσει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια τοῦ Χάρου.

Σὰν πέθανε ὁ πάππος μου, ὁ δεσπότης ἔδωκε διαταγὴ καὶ κρεμάσαμε τὴν εἰκόνα του μέσ' στὴν ἐκκλησιά, σὰν τοὺς ἁγίους. Βρίσκεται ἀκόμη ἐκεῖδά, στὴ γωνιὰ ποὺ στέκει ἡ κολυμπήθρα, κι' οἱ προσκυνητὲς ποὺ τὸν θυμοῦνται ἢ ποὺ τὸν ἔχουν ἀκουστά, σὰν ἀνασπαστοῦν τὶς ἄλλες εἰκόνες δὲν ξεχνοῦνε ν' ἀνασπαστοῦν καὶ τὴ δική του καὶ τὴν κοιτάζουνε μὲ σεβασμό.

Στὴ χάρη τῆς Ἁγίας Τριάδας ἦταν ποὺ θὰ πρόσπεφτε ὁλόκληρο τὸ χωριό, ἐκείνη τὴ δύστυχη χρονιὰ—τῆς Ἁγίας Τριάδας, ποὺ ἦταν ἀποκούμπι καὶ παρηγοριὰ κάθε κακοτυχημένου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὥρα πολλὴ πρὶν φέξει ἀκόμα καὶ πρὶν ἀκόμα ξυπνήσει τὸ ἄλλο χωριό, σηκωθήκαμε στὸ σπίτι μας κι' ἑτοιμαστήκαμε, ὅπως σηκωνόμαστε κάθε φορὰ ποὺ εἴχαμε λειτουργία στὴν Ἅγια Τριάδα. Ἤτάν δική μας ἐκκλησιὰ καὶ τὴ φροντίζαμε ἐμεῖς, γι' αὐτὸ κρατούσαμε ἐμεῖς τὸ κλειδί κι' ὁ παπᾶς περνοῦσε καὶ μᾶς φῶναζε, πηγαίνοντας νὰ διαβάσῃ τὸν ὄρθρο· ἄλλωστε, ὅπως ὁ πατέρας μου ἔκανε τὸν ψάλτη κι' ἐγὼ βοηθοῦσα στὸ ἱερό, ἔπρεπε νὰ πηγαίνουμε νωρίτερα ἀπ' ὅλους, μαζὶ μὲ τὸν παπᾶ. Εἴμαστε μαθημένοι ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ πάππου μου.

Ξεκινούσαμε δίχως ἄργητα, δίχως νὰ φᾶμε τίποτε γιατὶ θὰ παίρναμε ἀντίδωρο καὶ σὲ λιγάκι φτάναμε στὴν πορτίτσα τῆς μοναχικῆς ἐκκλησιᾶς, ποὺ ἦταν τριγυρισμένη ἀπὸ θεώρατα μαῦρα κυπαρίσσια καὶ πολλὲς λεῦκες.

Οἱ καμάρες μέσα ἀντιβοοῦσαν βουβὰ καθὼς ἀνοίγαμε καὶ μπαίναμε. Στεκόμαστε ἐκεῖ καὶ κάναμε τὸ σταυρό μας καὶ τρεῖς γονατιστὲς καὶ δὲν ἦταν κανένα ἄλλο φῶς νὰ φέγγῃ, πάρεξ τὸ μικρὸ καντηλάκι τοῦ ἱεροῦ, ποὺ τρεμόσβυνε πιὰ καίγοντας ὅλη νύχτα. Ὁ γέρο παπᾶ-Γιώργης ἔμπαινε στὸ ἱερὸ καὶ φοροῦσε τ' ἄμφια, λέγοντας μέσα ἀπὸ τὰ χείλια του τὶς πρῶτες προσευχὲς κι' ὁ πατέρας μου ἄναβε ἕνα-ἕνα τὰ καντήλια καὶ τὰ φτωχικὰ μανουάλια κι' ἐγὼ πήγαινα ἔξω στὸ γκρεμισμένο κελί, ν' ἀνάψω φωτιὰ καὶ νὰ κάμω κάρβουνα γιὰ τὸ θυμιατὸ καὶ γιὰ τὸ ζέον.

Κείνη τὴν ἡμέρα, ὅπως ἦταν μεγάλη λειτουργία ἐπίσημη, θὰ σήμαινα καὶ τὴν καμπάνα. Τὸ γλωσσίδι της εἶχε σπάσει ἀπὸ καιρὸ καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν σημάνῃ ἀπὸ κάτω μὲ τὸ καμπανόσκοινο, γι' αὐτὸ σκαρφάλωνα ἀπὸ τὴν πίσω μεριὰ τοῦ ἱεροῦ ποὺ ἦταν χαμηλὸς ὁ τοῖχος καὶ σερνόμουν ὡς τὸ μικρὸ καμπαναριό, προσέχοντας μὴν σπάσω κανένα κεραμίδι. Κάτω, κατὰ τὸ Τρικεφάλι, ἔπαιρνε καὶ χάραζε ἡ αὐγή.

Καὶ σιγὰ-σιγά, ὅσο ἁπλώνανε καὶ κυμάτιζαν ἀπὸ τὸ χέρι μου οἱ ἦχοι, ἀντιλαλώντας στὴν κοιμούμενη λαγκαδιὰ κι' ὅσο ξεχώριζα μέσα στὸ σύθαμπο ν' ἀνηφορίζουν λίγοι λίγοι οἱ χωριανοί μας μὲ τὶς γυναῖκες τους καὶ μὲ τὰ παιδιά τους, ἀναβα καὶ νόμιζα πὼς ἔκανα κάτι μεγάλο πρᾶγμα, σήμαινα ὁλοένα γεματότερα καὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἐγὼ ἤμουν ποὺ θἄσωζα ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ χωριό.

Δὲν ἔμενε κανένας ποὺ νὰ μὴν ἔρθῃ. Ἄλλωστε, πόσος λαὸς ἦταν μέσ' στὶς τριάντα ὅλες πόρτες τοῦ μικροῦ μας χωριοῦ. Στὶς ἔρημες αὐλὲς κάτω, ἀλυχτοῦσαν τὰ σκυλιὰ μοναχά τους.

* * *

Ἀπὸ βραδύς, ὅσοι εἶχαν ἁμαρτίες, εἶχαν πάει στὸν παπᾶ καὶ τὶς εἶχαν ξεμολογηθεῖ. Ὅσοι ἦταν μαλλωμένοι βρίσκανε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ κάνανε ἀγάπη κι' ὅσοι κρατοῦσαν ξένο πρᾶγμα εἶχαν πάει καὶ τῶχαν ἀφήσει κρυφὰ στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ παπᾶ. Ὅλες οἱ διαφορὲς ξεδιαλύθηκαν κεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τοὺς γέρους τοῦ χωριοῦ καὶ καθένας ἦταν πρόθυμος νὰ συχωρέσῃ καὶ νὰ γυρέψῃ συχώρεση.

Καθένας ἐρχόταν ἀλαφρωμένος στὴν ἐκκλησία.

Σὰν τέλειωσε πιὰ ἡ λειτουργία, σηκώσανε τὴν παλαιϊκὴ εἰκόνα στὰ χέρια καὶ τὴν βγάλαν ἔξω γιὰ νὰ γίνῃ ἡ λιτανεία. Γύρω γύρω στὴν κορνίζα της ἀπόμεναν ἀκόμη ἀπὸ τὴν πανήγυρη τῆς περασμένης χρονιᾶς, τίποτε ξερὰ κλαριὰ δεντρολίβανο καὶ σμύρτο, κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὴν κρατοῦσαν προσέχαν πολὺ μὴν τριφτεῖ κανένα καὶ πέσει χάμω.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΒΑΣ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

Κάθε λουλούδι εἶν' ὄμορφο, κάθε λουλούδι τ' ἀγαπῶ. Μοῦ μιλάει μέσ' στὴν ψυχὴ μὲ τ' ἄρωμά του, μὲ τὸ χρῶμα του, μὲ τὰ φύλλα του. Ἀγαπῶ καὶ τὸ περήφανο τριαντάφυλλο ποὺ καμαρώνει φιλάρεσκα πάνω στὸν ὁλοπράσινο θρόνο του, ἢ μέσα σὲ πολύτιμα, κομψὰ βάζα. Ἀγαπῶ καὶ τὸν ταπεινὸ μενεξὲ ποὺ ντροπαλὰ κρύβεται κάτω ἀπ' τὴν πυκνὴ φυλλωσιά του, σὰν τὸν καλόν, τὸν διαλεχτὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀπὸ μετριοφροσύνη του ἀποφεύγει τὸ πολὺ φῶς, τὴ δόξα. Ἀγαπῶ καὶ τὸ πανώριο κρίνο ποὺ ἀργοκινιέται, πάλλευκο καὶ αἰθέριο στὸ λεπτό του μίσχο καὶ φέρνει στὸ μυαλὸ ἁμυδρά, μακρινὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Μὰ πιὸ πολὺ ἀγαπῶ κάποια ἄλλα λουλούδια. Κάποια λουλούδια τοῦ ἀγροῦ ποὺ φυτρώνουν ὁπουδήποτε, χωρὶς φροντίδα, χωρὶς στοργή, μακρυὰ ἀπ' τοὺς περιποιημένους κήπους. Ἀλίκες παπαροῦνες, ἀσπρόχρυσα χαμομήλια, λεπτὲς μυοσωτίδες, ἀγριοβιολέττες, ἀνεμῶνες καὶ μύρια ἄλλα ἄγνωστα ἀγριολούλουδα, αὐτὰ πιότερο ἀγαπῶ. Μικρά, χαριτωμένα πάνω στὸ πράσινο φόντο τῆς φύσης, μοιάζουν μὲ σωρὲς πινελιὲς κάποιου περίτεχνου ζωγράφου. Μεγάλωσαν ὁλομόναχα κι' ἔρημα χωρὶς ἀγάπη, χωρὶς χαρὰ κι' ὅμως πόση σκορπᾶνε τριγύρω τους!

Ποτὲ δὲ θὰ μποῦνε σὲ ἀκριβὰ γιαπωνέζικα βάζα γιὰ νὰ στολίσουν κάποιο πλούσιο σαλόνι. Τὸ πολὺ-πολὺ τὸ δουλευτάρικο χέρι μιᾶς χωριατοπούλας νὰ κόψῃ κανένα γιὰ νὰ τὸ βάλῃ στὶς μακριὲς πλεξούδες της. Ἀλλοιῶς θὰ σβύσουν ἥσυχα-ἥσυχα κάποιο ἀνοιξιάτικο δεῖλι μαζὶ μὲ τὶς τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου. Ὁ θάνατός τους, ὅπως κι' ἡ ζωή τους, θᾶναι ὡραῖος κι' ἀδόρυβος.

Φτωχὰ ἀγριολούλουδα, πόσο σᾶς ἀγαπῶ!

Ἀγκάθι [Α]

ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Ἑλλάδα, στὴν ξένη γιὰ αὐτὸν Γαλλία, ὅλοι τὸν φώναζαν Πώλ. Ἡ μητέρα του ἦταν Ἑλληνίδα καὶ ὁ πατέρας του Γάλλος.

Τώρα καὶ δυὸ χρόνια, τὰ ὁποῖα τοῦ φάνηκαν αἰῶνες, φύγανε ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του Ἑλλάδα.

«Ἡ Γαλλία εἶναι ἡ πατρίδα σου», τοῦ εἶπε μιὰ συμμαθήτριά του ὅταν ἔγραψε στὸ λεύκωμά της, «Σ' ἀγαπῶ σὰν τὴν Ἑλλάδα». Παντοῦ τὰ ἴδια τοῦ κοπανοῦσαν: «Ὁ πατέρας σου εἶναι Γάλλος, εἶσαι κι σὺ ἕνας». Ἀκόμη καὶ τ' ὄνομά του ἀλλάξανε, ἀπὸ Παῦλος ποὺ ἦταν τὸν βγάλανε Πώλ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἑλλάδα δὲν μίκραινε. Καὶ πώς νὰ μικραίνῃ, ἀφοῦ ἐκεῖ γεννήθηκε κι' ἔζησε τὰ πιὸ πολλὰ χρόνια, ἀφοῦ ἐκεῖ ζοῦσανε οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι του, ἀφοῦ ἐκεῖ πρωτοπῆγε στὸ σχολειό, ἀφοῦ ἐκεῖ ἔμαθε νὰ καμαρώνῃ τὴν δόξα τῆς πατρίδας του τῆς Ἑλλάδας;

Μὲ τὰ ψυχικά του μάτια ξανάβλεπε τὸ σπίτι του, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του καὶ κάθε δρόμο τῆς πατρικῆς του πολιτείας καὶ τότε ἔκλαιγε, ἔκλαιγε πικρά.

Μιὰ μέρα καθότανε στὸν κῆπο μὲ τὸ βιβλίο στὰ χέρια.

— Παυλάκη, ἄκουσε νὰ τοῦ φωνάζῃ ἡ μητέρα του (ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ τὸν φώναζε μὲ τὸ ἑλληνικό του ὄνομα), Παυλάκη ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω μιὰ εὐχάριστη εἴδηση.

Ὁ Πώλ σήκωσε ἀργὰ τὸ κεφάλι του καὶ ρώτησε μὲ ἀδιάφορη φωνή:

— Ποιά, μητέρα;

— Θὰ γυρίσουμε στὴν Ἑλλάδα μας, παιδί μου.

Ὁ Πώλ τὴν κοιτοῦσε μερικὲς στιγμὲς σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε τί τοῦ ἔλεγε. Τέλος τὸ πρόσωπό του πῆρε ἔκφραση ἐκπλήξεως, δυὸ μεγάλα δάκρυα χαρᾶς ἔλαμψαν στὰ μάτια του καὶ μὲ τὴ λέξη Ἑλλάδα στὰ χείλη λιποθύμησε ἀπὸ συγκίνηση.

Ἄνθος τοῦ Μαΐου [Β]

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Φεύγοντας μιὰ γνωστή μας κυρία γιὰ τὴν ἐξοχή μᾶς ἐμπιστεύτηκε τὸ καναρινάκι της.

— Κελαϊδάει θαυμάσια, μᾶς εἶπε, μόνο δὲν ξέρω τί ἔχει πάθει δέκα πέντε μέρες, τώρα τελευταῖα, καὶ δὲν τραγουδάει καθόλου μὲ ὄρεξη: "Ἴσως προαισθάνεται πὼς θὰ φύγω καὶ γι' αὐτό.

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα πιὰ ἡ κυριότερή μου ἀσχολία ἦταν νὰ περιποιοῦμαι τὸν φιλοξενούμενό μας. Ἐφρόντιζα γι' αὐτὸν ὅσο μποροῦσα περισσότερο.

Πραγματικῶς τὶς πρῶτες μέρες μελαγχολικό, στριγμένο μόνο στὸ ἕνα του πόδι, δὲν εἶχε ὄρεξη οὔτε κἂν νὰ κοιτάξῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ καὶ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του, παρὰ μόνο γιὰ νὰ φάῃ λίγο ἢ νὰ καταπάψῃ τὴ δίψα του.

Ἀ! πῶς λυπόμουνα ποὺ τὸ ἔβλεπα ἔτσι! Ἤθελα κάπως νὰ τὸ βοηθήσω· νὰ τὸ κάνω νὰνοίξῃ τὸ στόμα του, νὰκούσω κελοκάντων τὴ φωνή του. Πῆρα τὰ κλουβί του καὶ τὸ ἔβγαλα στὴ βεράντα. Ἀπέναντι εἶναι ἕνα πατάρασινο, δροσερὸ ἀλσάκι, ποὺ πραγματικὰ μὲ τὸν εὐθυμο τόνο του, σὲ κάνει νὰ χαίρεσαι κάι σύ, χωρὶς νὰ ξέρῃς γιατί.

Ὤ! Τί σύμπτωση! Ἀμέσως φάνηκε πὼς ζωήρεψε. Ἄρχισε νὰ σκορπᾷ στὸν ἀέρα τὶς θαυμάσιες τρίλλιες του, ποὺ μ' ἐνθουσίαζαν σὲ βαθμὸ ἀφάνταστο.

Ἀπὸ τότε πιά, μοῦ κρατοῦσε συντροφιὰ θαυμάσια. Ἦταν ὁ καλύτερός μου σύντροφος. Μ' ἄρεσε νὰ κάθουμαι κάτω ἀπ' τὸ κλουβί του καὶ νὰ κοιτάζω ὧρες ἀτελείωτες τὴ μυτίτσα του ποὺ ἀνοιγόκλεινε καὶ ποὺ μοῦ φαινόταν πιὸς μᾶς μιλοῦσε. Μιὰ μέρα τὸ κελαΐδημά του μ' ἔκανε νὰ προσέξω περισσότερο. Δὲν ἦταν τραγοῦδι χαρᾶς, ἐνθουσιασμοῦ. Εἶχε ἕνα τόνο μελαγχολικό, κλαψιάρικο· σὰν νἄκλαιγε κάτι χαμένο, κάτι ποὺ δεν θὰ τὸ χαιρόταν πιά. Πρασπαθῶ νὰ μαντέψω τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κλαίει. Τὰ μάτια μου πέφτουν στὰ σίδερα τῆς φυλακῆς του κι' ἀμέσως περνᾷ ἀπ' τὸν νοῦ μου ἡ λέξη σκλαβιὰ μὲ τὴν ἀντίθετή της ἐλευθερία. Ἔξαφνα σηκώνομαι μὲ ὁρμὴ καὶ τὸ χέρι μου πάει μόνο του στὴ πόρτα. Μά, σὰ νὰ μοῦ τὸσπραῦε κανεὶς ἀπὸ κεῖ, τὸ ξανατράβηξα σιγὰ-σιγά. Ὄχι· δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα. Τὸ καναρίνι δὲν ἦταν ἀπόλυτα δικό μου.

Πόσο θὰ ἤθελα, φτωχὸ πουλί, νὰ σοῦ δώσω μὲ τὰ χέρια μου τὸ χαμένο σου δῶρο ποὺ θρηνεῖς!

Μπατερφλαΐ [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ποδηλάτης στὸ χωριατόπουλο:

— Ποῦ πηγαίνουν αὐτοὶ οἱ δυὸ δρόμοι, σὲ παρακαλῶ, παιδί μου;

—Ὁ ἕνας πηγαίνει στὸ σπίτι μου κι' ὁ ἄλλος τραβάει ὁλότσα.

Γελαστὸς Ὑπολογαγὸς

***

Ὁ δάσκαλος:—Ἐγὼ τρώγω, σὺ τρώγεις, αὐτὸς τρώγει, ἐμεῖς τρώγομεν, σεῖς τρώγετε, αὐτοὶ τρώγουν.

— Πές το καὶ σὺ Τοτό.

Τοτός:—Ὅλοι τρώγουν.

***

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης, θέλοντας νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι του, φορτώθηκε μιὰ πέτρα μεγάλη καὶ γύριζε φωνάζοντας:

—Ἰδού, κύριοι, καὶ τὸ δέτγμα!

Κίτρινη Ἀράχνη

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Ἀπριλίου 1936

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασιν», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά Κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9, 20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ μοῦ γράφουν, δικαιοῦνται νὰ ἔχουν ἀπάντηση—ἐκτενέστερη ἢ συντομώτερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—στὴν Ἀλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, μὲ ξέθωρο μελάνι γραμμένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάζω. Ἐπίσης δὲν δέχομαι γράμματα ποὺ δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέπει νὰ πληρώσω ὅ,τι λείπει διπλό. Νὰ τὰ ζυγίζετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βάζετε τὸ γραμματόσημο ποὺ χρειάζεται.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τὰ καλά μου παιδιὰ ὅσα μοῦ ἔστειλαν εἰκονογραφημένες κάρτες, μπιλλιέτα καὶ γράμματα μ' εὐχὲς γιὰ τὸ Ἅγιο Πάσχα. Μὲ χαροποίησαν πολὺ καὶ τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς ἀγάπης τῶν παιδιῶν μου στὴ μεγάλη χαρμόσυνη γιορτή. Νὰ εἶναι καλὰ κι' τοῦ χρόνου.

Κι' ὁ κ. Φαίδων ἐπίσης ἔλαβε πολλὲς πασχαλινὲς κάρτες ἀπὸ Διαπλασόπουλα, καὶ τὰ εὐχαριστεῖ ὅλα μὲ τὸν καρδιά του.

Ὁ νόμος αὐτὸς ὑπάρχει καὶ ἰσχύει, *Μεγάλη Ἑλλάς*. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸν ξέρουν, ἢ δὲν τὸν θυμοῦνται ὅλοι, καὶ μερικοὶ μάλιστα τὸν ἀψηφοῦν, ὁ κ. Ἄγρας κι' ἡ Β. Μπούμη μὲ παρακαλέσαν νὰ σημειώνω κάτω ἀπὸ τὰ παιδικά τους ποιήματα «ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσιν». Ἔτσι ἐλπίζουν νὰ μὴν τὰ ἰδοῦν ἀναδημοσιευμένα χωρὶς τὴν ἄδειά τους σὲ ἀναγνωστικὰ βιβλία ἢ ἄλλοῦ κι' ὕστερα νἄχουν δίκες καὶ φασαρίες.

Γολιάθ, κάποιο μεγάλο σου καὶ ὡραῖο γράμμα «Σὰν Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή», δὲν ξέρω ἂν μοῦ τὸ ἔστειλες γιὰ νὰ τὸ διαβάσω ἁπλῶς ἢ νὰ τὸ δημοσιεύσω στὴ Σελίδα. Πάντως, ἡ πολιτικὴ κατάσταση τῆς Εὐρώπης δὲν εἶναι θέμα κατάλληλο γιὰ παιδιά, καὶ σένα σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ ἀσχολίζεσαι γιὰ τέτοια πράγματα παρὰ νὰ τἀφίνῃς γιὰ τοὺς μεγάλους.

Δὲν πειράζει, *Βαρκούλα τῆς Πάχης*, μπορεῖς νἀναπληρώσῃς τώρα, καὶ χαίρω πολὺ ποὺ τὸ ἀποφάσισες. Ὅλα τὰ ψευδώνυμα ποὺ ἐπρότεινες ὡραῖα, ἀλλὰ φυσικὰ κι' ἐγὼ ἐπρότεμησα αὐτὸ ποὺ εἶχε ἄλλοτε ἡ μαμμά σου, ἡ ἀξέχαστη καλή μου φίλη, ποὺ τὴ χαιρετῶ ἐγκαρδίως. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ ὅπως τότε κι' ἐκείνη.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Μελιστάλαχτη*, καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ἔστειλα τὰ φυλλάδια στὴ νέα μου φίλη καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ κι' ἡ ἴδια. Βέβαια, μὲ τόσες «ἀνεπιπτωτες χαρές» δὲν σοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς τώρα, ἀφοῦ μάλιστα ἡ «λαχτάρα» σου εἶναι νἀλληλογραφῇς μαζί μου, γιατὶ «ἔτσι μονάχα φωτίζουνται τὰ σκοτάδια τοῦ νοῦ σου».

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Κορφιατόπουλο*, ποὺ μοῦ εἶπες τὴ στενοχώρια σου. Καὶ σὲ ποιὸν ἄλλον θὰ τὴν ἔλεγες, ἀφοῦ, καθὼς μοῦ γράφεις, φίλους δὲν ἔχεις κι' αὐτός; ὁ μόνος σου σύντροφος ἀπ' τὰ μικρά σας χρόνια, «βρίσκει πάντα κάποιο λόγο γιὰ νὰ σὲ πειράζῃ, νὰ σὲ πικραίνῃ». Ποτὲ δὲν θὰ σ' ἐξομοιόσουνα νὰ τοῦ ἀντιποδίσῃς τὰ ἴσα. Θὰ ἦταν πολὺ κακό. Ἕνα μόνο θὰ σοῦ πῶ: Ἂν τὸν ἀγαπᾷς, μὴν πειράζεσαι καὶ μὴν πικραίνεσαι ἀπ' ὅσα σοῦ λέει. Παίρνε τα γι' ἀστεῖα. Ἴσως θὰ βαρεθῇ κι' ἐκεῖνος καὶ θὰ πάψῃ. Ἂν πάλι δὲν τὸν ἀγαπᾷς, ἄφησε τον καὶ προσπάθησε νὰ βρῇς σύντροφο καλύτερο. Θὰ πῇς: κι' ἂν ἐκεῖνος σἀγαπᾷ καὶ τοῦ κοστίσῃ; Καλύτερα. Ἂν σἀγαπᾷ, θὰ ξαναγυρίσῃ κοντά σου καὶ θὰ εἶναι ἀλλοιώτικος.

Ὁ «*Σύλλογος Ἀρσακειάδων Ἀθηνῶν*» μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἱδρύθηκε ὁριστικά, συνέταξε τὸ καταστατικό του, ἀπέκλεισε ἀπὸ τοὺς σκοπούς τοῦ τὴν ἀποκάλυψη ψευδωνύμων—πολὺ καλὸ αὐτό!—κι' ὅτι ἐπίτιμο πρόεδρο καὶ πολύτιμο ὁδηγὸ ἔχει τὴν καθηγήτρια τοῦ Ἀρσακείου δ. Δρανίδου. Χαίρω γιὰ ὅλ' αὐτὰ κι' εὐχομαι στὸ νέο Σύλλογο κάθε εὐδοκίμηση. Μιὰ μόνο ἀπορία ἔχω: Γιάρχει κι' ἄλλος Σύλλογος σ' *Ἀρσακειάδων τοῦ Ψυχικοῦ*» Νο 1, 2, 3, 4 καὶ καθεξῆς. Ἄλλες εἶναι λοιπὸν οἱ Ἀρσακειάδες τῶν Ἀθηνῶν, κι' ἄλλες οἱ Ἀρσακειάδες τοῦ Ψυχικοῦ; Ἡ πηγαίνουν στὸ ἴδιο Ἀρσάκειο ἀλλὰ σὲ ἄλλες τάξεις; Ἂς μὲ πληροφορήσουν.

Πολὺ καλὸ τὸ ποίημά σου, *Ἐλβετόπουλα*, στὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό. Ἕνα κοριτσάκι ἐντεκα χρονῶν δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ κάμῃ καλύτερο Καὶ φαντάζομαι πόσα μπαάδο θἄκουσες, ὅταν τὸ ἀπήγγειλες τὴν 25 Μαρτίου μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Γερμανοῦ. Ἂν τὸ εἶχα κι' ἐγὼ ἐγκαίρως, θὰ τὸ ἐδημοσίευα στὴ Σελίδα σὰν ἐπίκαιρο. Τώρα εἶναι ἀργά. Σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγό κι' ἀπ' αὐτὸν θὰ ἔμαθες τί εἶναι τὰ Μ. Μυστικά.

Ἔλαβα ἐγκαίρως τὸ πρῶτο σου γράμμα, *Μουσηγέτη Ἀπόλλων*, κι' ἐξετέλεσα ὅλες σου τὶς παραγγελίες. Ἐλπίζω νὰ τὶς ἔλαβες ἐν τάξει. Σ' εὐχαριστῶ γι' ὅλα καὶ προπάντων ποὺ δὲν κάκωσες γιὰ τὴν ἀρχοπορία μου—ἔ, οἱ πολύπλοκες παραγγελίες μ' ἐξαργυρώσεις, λογαριασμοὺς κτλ. ἀργοῦν καμμιὰ φορά—καὶ μοῦ ξανάγραψες. Τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου θὰ τὴν εἶδες. Ἡ φωτογραφία τῆς ἀδελφούλας σου δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ μπῇ στὴ σειρὰ τῶν «Παιδιῶν ἐκ τοῦ Ψυχικοῦ». Γράψε μου.

Ναί, *Νεοφερμένη*, ἔμαθα τὴν ἵδρυση τοῦ Συλλόγου σας καὶ χάρηκα πολύ. Ἐσὺ ποὺ εἶσαι «ἐπὶ τοῦ Ἐσοπαθώματος», δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ ἐγγράψῃς πολλές, ἀφοῦ ἔχεις καὶ βοηθὸ τὴ μαμμά σου, παλιὰ κι' αὐτὴ Διαπλασοπούλα. Τὴν εὐχαριστῶ ποὺ ἀναγνωρίζει πὼς ὠφελήθηκες, ἀφότου μὲ πρίγνεις, ἀπὸ τὴ διδακτική μου δλη, καὶ ποὺ μὲ συσταίνει σ' ὅσες οἰκογένειας γνωρίζει.

Δὲν τἄξερα, *Κυκλαμιά*, πὼς κάνετε «αἰφνιδίως» κι' ἄλλους διαγωνισμούς. Μὰ γιατὶ αὐτό; τί διαταγὴ ἔβγαλε τὸ Ὑπουργεῖο: Οἱ λύσεις δεκτές Ὄχι, γιὰ νὰ βρεθοῦν κανεὶς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ λύσῃ ὅλες τὶς Ἀσκήσεις· φτάνει νἄχῃ ὅσες ἀρκοῦν γιὰ νὰ μπῇ στὴν κληρωτίδα γιὰ βραβεῖο—πρῶτο, δεύτερο, τρίτο, ἀναλόγως—καὶ νὰ τὸν εὐνοήσῃ ὁ κλῆρος. Αὐτὰ ἄλλωστε μπορεῖς νὰ τὰ ἰδῇς στὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ. Ὅσο θυμοῦμαι τώρα, καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς ποὺ ρωτᾷς δὲν ἔχει ψευδώνυμο.

Σὲ συγχαίρω, *Σανθὸ Ἀγγελούδι*, ποὺ πέρασες σ' ὅλα τὰ μαθήματα. Ἄργησες μόνο νὰ μοῦ τὸ γράψῃς μὰ ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Εἶδες πὼς «κατλᾷ» ὁ καιρός; Προχθὲς Χριστοῦγεννα, σήμερα Πάσχα... Πὲς στὴ *Βαοίλισσα τῶν Ρόδων* νὰ μοῦ στείλῃ τὸ διήγημά της. Τὸ δικό σου θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ.

Κι' ἐγώ, *Ροζελάντεια*, εἶδα μὲ μεγάλη χαρὰ πὼς ἡ συλλογὴ τῆς δ. Ρίτας Μπούμη ἐπανέθηκε τὴν 25 Μαρτίου ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία. Μεγάλη τιμή, γιατὶ ἀπὸ τόσες συλλογὲς ποὺ βγῆκαν τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια, τρεῖς μόνο ξεχώρισαν: τοῦ παλαιοῦ καὶ γνωστοῦ ποιητοῦ κ. Ἄγγελου Σημηριώτη ποὺ πῆρε τὸ Βραβεῖο, τῆς δ. Μπούμη καὶ τῆς Ἐλισσάβετ Ψαρᾶ ποὺ πῆραν Ἔπαινο. (Τὴν ξέρετε καὶ τὴ δ. Ψαρᾶ, ὁ κ. Φαίδων σᾶς ἔγραφε γιὰ τὴ συλλογή της καὶ σᾶς παρέθεσα μερικὰ ὡραιότατα ποιήματά της). Τὰ εἴπαμε: τὸν χρόνο αὐτὸ θὰ τὸν χάσῃς. Ἀπὸ τοῦ χρόνου θὰ ξαναπᾷς σχολεῖο. Νάκοῦς ὅμως τὴ μαμμά. Δὲν πρέπει νὰ κουράζεσαι μὲ πόλλὰ διαβάσματα.

Πολὺ σωστά, *Φίλημα Σκιᾶς*, καὶ μπορῶ νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὶς ἰδέες σου. Ἡ Ἐπιστήμη πρέπει νὰ εἶναι προσιτὴ μόνο σ' ἐκείνους ποὺ τὴ νοιώθουν καὶ τὴν ἀγαποῦν, μόνο σ' ἐκείνους ποὺ θὰ τὴ σπουδάσουν σοβαρὰ κι' ὄχι γιὰ νὰ τὴν κάμουν ἐπάγγελμα μ' ἕνα πτυχίο ἀποκτημένο ἀπὸ ἐπιείκεια ἢ μὲ ταχυνάσματα καὶ μέσα. Γι' αὐτὸ κι' οἱ εἰσαγωγικὲς κι' οἱ τμηματικὲς κι' οἱ πτυχιακὲς ἐξετάσεις πρέπει νὰ εἶναι αὐστηρότατες. Ὅσο γιὰ τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα, τοὺς φτωχούς, ποὺ ἔχουν μεγάλη κλίση καὶ ἀξία, θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ἀναλάβῃ τὸ Κράτος. Δυστυχῶς, ἡ πλειοψηφία τῶν συναδέλφων σου στὸ Πανεπιστήμιο δὲν ἔχει τὶς ἰδέες σου· καὶ τοῦτο γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ «νοιώθουν καὶ ἀναποῦν» τὴν Ἐπιστήμη δὲν εἶναι οἱ περισσότεροι...

Σὲ ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νἀπαντήσω σήμερα. *Μικρούλα Τραλαλά*, *Φοίβη*, *Ἀγκάθι*, *Λευκοπτηγιώτη*, *Δησμονημένη Ἐλπίς*, *Ἀλκυὼν τοῦ Ἰονίου*, *Τζὶν-Τζὶν*, *Γκλόρια* καὶ ὅσοι μοῦ ἐγράψατε αὐτὴν καὶ τὴν περασμένη ἑβδομάδα, στὸ ἐρχόμενο, ἐλπίζω, νὰ τὰ ποῦμε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ἀρ. 10 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1936. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Στέφανος Ἀμάραντος, ἀ. (Π Φ.). Τσιγγάνα, κ. (!!). Βαρῶνος, ἀ. (Α. Μ.).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀττικὸν Ἅλας, ἀ. Γυβριᾶς, ἀ. Ψεύτικο Γέλιο, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μπατερφλαΐ* (σ' αὐτὰ ἡ ἐπιμονὴ εἶναι πάντα καλή, γιατὶ ποτὲ δὲν ξέρει κανένας πότε θἄρθῃ ἡ νίκη· τὸ γράμμα σου ὅμως μὲ βασκίνιοι· γιατὶ δὲν μεταχειρίζεσαι πιὸ σκοῦρο μελάνι;) *Τζέννην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· δὲν πειράζει, τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους—ἀλλὰ τέτοια λάθη μόνο ἐννοῦ· περμένω καὶ τὸ μεγάλο σου γράμμα·) *Φρανσίναν* (ἀδύνατο νὰ βγάλω τὸ ξέθωρο γράμμα σου, καιδί μου! γιὰ ὅσα μπόρεσα, ἄκρας μέσης, νὰ καταλάβω, σοῦ ἀπαντῶ: δὲν πειράζει, περμένω· τάλλα ὅμως, σὲ παρακαλῶ, ξαναγράψε μοῦ τα καθαρά·) *Πρίγκιπα Ζορνὶν* (ἄργησά νὰ ἐκτελέσω ἕνα παλιό σου γράμμα, τοῦ Φεβρουαρίου· τὸν τόμο βέβαια θὰ τὸν ἔλαβες· τὸ κακὸ εἶναι ποὺ πάλωσαν αὐτὰ ποὺ μοῦ

γράφεις καὶ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω·) *Μαῦρον Καβαλλάρην* (καὶ σὺ ἀδιάβαστος· μὰ τί πάθατε σήμερα καὶ μοῦ γράφετε ὅλοι ἔτσι ἄσπρα; μαῦρο μελάνι δὲν ὑπάρχει πιά;) *Καπετάνισσαν Χατζίναν* (σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· τὸ «pax tibi» δὲν εἶναι ἀγγλικὸ εἶναι λατινικό, καὶ θὰ πῆ «εἰρήνη σοι»·) *Πίστις-Πατρὶς* (εὖγε στὸ Γυμνάσιό σας ποὺ δὲν ἔκαμε ἀπεργία καὶ τὴν κατέκρινε μάλιστα διὰ τοῦ τύπου· πολὺ σωστὰ αὐτὰ ποὺ λές·) *Μικρὴν Βολιοτοπούλαν* (μὰ βέβαια, σιγὰ-σιγὰ φτάνει κανεὶς καὶ στὸ Β καὶ στὸ Α· τὸ ζήτημα εἶναι νὰ κάμῃ ἀρχή, ἔστω καὶ μὲ Γ· τὴ φωτογραφία στεῖλε μου τη ἔτσι καὶ, ἂν εἶναι καλὴ καὶ κατάλληλη, τὴ μεγαλώνω ἐγώ· ναί, τὸ καλοκαίρι ποὺ δὲν θἄχῃς μαθήματα, νὰ καταγίνεσαι μαζί μου περισσότερο·) *Ντέκεκτιβ-Φάντασμα* (χαίρω πολὺ ποὺ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ὅλη μου· καὶ τοὺς Γρίφους θὰ μάθῃς νὰ λύνῃς, παραβάλλοντας τοὺς δημοσιευμένους μὲ τὶς λύσεις·) *«Σύλλογον Ἀρσακειάδων τοῦ Ψυχικοῦ»* (ἄ, ἔτσι; ἀπήντησα στὶς Ἀρσακειάδες τῶν Ἀθηνῶν πρὶν λάβω τὸ γράμμα σας· τώρα φωτίσθηκα· καὶ στὸ ἀρχόμενο θὰ τὰ ποῦμε·) *Μῦρον τῆς Ἄνδρου, Βασίλισσαν Νεφερτίτην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἀπριλίου, θἀπαντήσω στὸ ἀρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Ἰουνίου.

228. Λεξίγριφος

Μὲ τόνα ἀπὸ τὰ ἄκρα σου,
Πρῶτα ἓν' ἄρθρο πιάνεις,
Κατόπι ὁποιοδήποτε σοφό.

Καὶ μὲ τὰ τρία ἀνόμοια
Κι' ἀταίριαστα μᾶς κάνεις
Γνωστότατο σπαρτιάτη στρατηγό.

Ξανθὸς Δόκιμος

224. Συλλαβόγριφος

Ἕνα ἐπιφώνημα συχνὸ
Ἑνώνεται μὲ σύνδεσμο,
Μ' ἄλλον κι' ἀντωνυμία,

Κι' ἀπέραντη, ὑγρὴ ἔκταση,
Ποὺ πολὺ δύσκολα περνῶ,
Μοῦ κάνει μ' εὐκολία.

Σαρπηδὼν

225. Στοιχειόγριφος

Κερασφόρο καινὸ βλέπεις,
Μα ταῦ κόβεις τὸ λαιμὸ
Καὶ μ' αὐτὸ τὸ μετατρέπεις
Σὲ γνωστό σου ποταμό.

Σελληνιώτικος Ψαρᾶς

226. Αἴνιγμα

Τριπλὴ χάρη ἔχει ἡ λέξη,
—Θὰ τὴν εὕρῃς στὸ λεπτὸ—
Πόλη, δύνομη σημαίνει,
Καὶ τὸ οὐδέτερο πιστό.

Χριστιάνα

93. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * * * *
* * * * *
* * * *

Νάνεικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νἀναγινώσκονται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: ἄγριον ζῶον, τόπος ἀνθηρός, βασιλεὺς τῆς Πελοποννήσου, μεγάλη πεῖνα, ἀπηνὴς θεότης, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, μετεωρολογικόν, φωτιστικόν.

Γεώργιος Χ. Χαρκαλάμπους

228. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 1 2 8	= Μέγας ἀστρονόμος
2 5 6 7 8	= Πτηνὸν
3 4 1 7 6 2 8	= Ἀσιατ. πρωτεύουσα
4 3 2 8	= Λόγος ἢ ποίημα
5 4 6 6 2 8	= Ζῶον ἐξωτικὸν
6 4 2 8	= Ἡλικία
7 1 2 6 7 2 6	= Πόλις τῆς Τουρκίας
8 4 7 5 7 2 8	= Ἀπλανὴς ἀστὴρ

Ἀγκάθι

229-233. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ὅλαι ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν — τὸ πτερωτὸν— τὸ ὁποῖον ἀπαγτᾶ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς:

Χρονικὸν ἐπίρρημα μονοσύλλαβον — Ζῶον φορτηγόν — Μεγάλη εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα—Ἄλλη μικροτέρα—Χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἄνθος τοῦ Ἰονίου

234. Φύρδην-Μίγδην μετὰ Φωνηεντολείπου κι' Ἐλλιποσυμφώνου ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος

ΟΗΑΑΓΝΣ, ΛΟΡΒΛΙΕΠΥ, ΑΕΑΕΛΒΔΙ, ΣΝΡΓΕΑΟ.

Νὰ ἀποκατασταθοῦν αἱ τέσσαρες αὗται λέξεις, τῶν ὁποίων ἀνεμίχθησαν κατά τινα μέθοδον τὰ στοιχεῖα, καὶ τὰ μὲν ἀρνικὰ των νἀποτελέσουν Φωνηεντόλιπον, τὰ δὲ τέταρτα γράμματα Ἐλλιποσύμφωνον, ἀμφότερα τοῦ τύπου:

* * - * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

235. Γρῖφος

τε
τε αρ τε ε
αρ αρ ε ε
τε ε τε βιν — Ἡρῶ — χον εμ
αρ πρ — καὶ — ε ε
τε αρ τε ε
τε

Τρύπα στὸ Νερὸ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 5

50. Γαλλία (γαλῆ, ἄ!)—52 ΣΑΡΠΗΔΩΝ ἄρπα, Ράς, Πάρνων, Ἡρώδης, δασώδης, ὡσαν-ά, νήσια). — 53 57. Διὰ τοῦ Ο: *Κρόνος, βόας, τόνος, Φρόνος, δρόμος* —58 ΑΡΛΡΑΤΒΙΣΝΟΥ (Ἀλβανία, Ρωλά, Αἴσων, Ρῆνος, Αἴολος, ΓαΥγεος). 59. *Ἡ περιέργεια εἶναι ἐπιβλαβὴς* (η περί εργη, ἐει, ναί ἐπί βλαβ. εἰς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ σύνδρομοι πληρώνουν τὸ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναγκαία.

[ΑΣ'—279]

Φιλόλογος πεπειραμένος ἀναλαμβάνει προγυμνάσεις μαθητῶν γυμνασίου εἰς φιλολογικὰ μαθήματα καὶ φοιτητῶν εἰς λατινικά. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

[ΑΣ'—280]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

α') βραβεῖον Μ. Γ.—(ποῖο τὸ ψευδώνυμό σου;)

β') Ρόζα Λίνα.

Περιμένουμε σύμφωνα μὲ τὴν (ΑΣ'—18) τῆς προτιμήσεις διὰ τὰ δῶρα. Μὲ λύπη δὲν λάβαμε ὑπ' ὄψει μας μερικὲς ὡραῖες ἀπαντήσεις γιατὶ ἔχουν ξαναδημοσιευθεῖ. Πάντως εὐχαριστοῦμε θερμῶς τοὺς λαβόντας μέρος.

Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ'—281]

Διαπλασόπουλα-ες μᾶς συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἀργοπορία τῶν ἀποτελεσμάτων γιατὶ εἴχαμε διαγωνισμούς.

Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ' 282]

Σαρπηδών, συμφωνοῦμε ἀπολύτως.

Σ. Α. Ψ.

[ΑΣ'—283]

Η *Τρελλοπαρέα* ἀγωνιᾶ νὰ μάθῃ τὴν ἰδέα μας!.. Μὰ νὰ δεῖγματα τῆς μεγάλης μας... ἐκτίμησης: Τὸ κομμάτι τοῦ *Γελαστοῦ Ὑπολοχαγοῦ* στὴ Σαλίβα καὶ ἡ (ΑΣ'—189) Ἀγγελία!

ΔΟΞΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΑΣ'—284]

Γειά σας, Διαπλασόπουλα-ες... Μόλις πρωτοεμφανίζομαι στὴν κίνησή σας, καὶ περιμένω πρόθυμα τὰ ἀλληλογραφήσω καὶ νὰ ἀνταλλάξω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ ὅλους ἐς τῆς Μεγάλης Τάξης Γράψατε: Γεώργιον Βενδῆν, Φωκαίας 23, Ἀθήνας (διὰ Σπ.)

«ΕΥΧΑΡΙΣΙΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ»

[ΑΣ'—285]

Γοργὴ Ψαροπούλα, τί γίνεσαι; Ἡ Ρίτα μεγαλώνει;

Ὑδραιόπουλο

[ΑΣ'—286]

Μπουμπίλ, τί κάνεις; Πῶς πᾶνε τὰ Μικρὰ Μυστικά;

Ἀρσακειὰς No 1.

[ΑΣ' 287]

Ξανθομαλλοῦσα, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς στὸ γράμμα; Ἀρσακειας No 7, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις μου (Ας'—128).

Ζαπτιὲς

[ΑΣ'—288]

Τρελλὴ *Νεότης*, ἡ (ΑΣ'—243) θυμίζει Αἴσωπον, μύθους του καὶ μαλιστὰ τὸ «Ὄμφακες εἰσίν». Ὁ *Κόκκινος Τοξότης* ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴ φωτογραφία. Φαντάσου ὅμως ἀπογοήτευση ἂν τυχὸν γνωρίσῃ ποτὲ τὸ πρωτότυπο.

Ἀετικὸν Ἄλας

[ΑΣ'—289]

Ντέτεκτιβ—*Φάντασμα* πάψε τὶς ἀπειλὲς διὰ τὴν... διότι θὰ ἀποκαλυφθῇς.

Κατάσκοπος No 33

[ΑΣ'—290]

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους ἐς. Μελαχροινὴ Κατάσκοπος, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: Νικολ. Λυμπέρη, Poste Restante, Ζάκυνθον διὰ: Κατάσκοπον 33.

[ΑΣ'—291]

Ἱδρύεται,

Σύλλογος Ἀρσακειάδων Ἀθηνῶν

Σκοπός: Διάδοσις Διαπλάσεως, Διαγωνισμοί:

Πρόεδρος: Κόρη τῶν Κομήτων

Ἀντιπρόεδρος, Γραμματεύς: Ναυτοπούλα τοῦ Αἰγαίου· *Ἔφορος, Ταμίας*: Μικρὰ Ἀεροπόρος· *Μέλη*: Θυέλλα, Μελαχροινὴ Κατάσκοπος, Ἀφροιμένο Κῦμα, Ξενθὸς Μάστρος —Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ πληροφορίας ἀπευθύνεσ ἐἰς τὴν γραμματέα: Μιμίκαν Κωσταντοπούλου, *Ἄστρους 1*, Ἀθῆναι.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Γεωργίου Στεφάνου 10, Ἀθῆνα.